

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2^{.-}; za Nemčijo K 2⁵⁰;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3^{.-}.

Spisi in dopisi se pošljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnjega meseca.

:: Nakupujoči ::
 oblačilno blago za ženske in moške obleke,
 blagovolite se ozirati na priporočljivo domače podjetje
JANKO ČEŠNIK

Ljubljana, Stritarjeva-Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombazu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd. Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 --- LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljavo električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolin ter Diesel-ovih motorjev.**
 - V zalogi vedno v veliki izbiri: **elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.**

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo zastoj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Denarni promet do 31. decembra 1910
 čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
 prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
 čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženi 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavn.
 K 608.996-84

Za natančnejše po pošti so poštno-hran. položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih združnikov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vnanji z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlasti vrednostnih papirjev. Menjice se nakulaut. eskompirajo.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg p B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blaginjak „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml., tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župnik na Rudniku.

„SLOVENEK“, sobotna izdaja, stane 7 kron na leto.

Položnice priložimo prihodnji 12. številki za leto 1912.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo

zgotovljenih oblek za gospe,

dečke in otroke in

novosti v konfekciji za

dame.

187 (12)

1 kg sivega skubljenega K 2[—], boljšega K 2⁴⁰, pol belega prima K 7⁸⁰, belega K 4[—], finega mehkega puha K 6, prvovrstnega K 7[—], 8[—] in 9⁶⁰. Sivega puha K 6[—], 7[—], belega finega K 10[—], prsnega puha K 12[—], od pet kg naprej franko.

Dovršene napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega modrega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in terpežnim posteljnim perjem K 16[—], s polpuhom K 20[—], s puh perjem K 24[—]. Posamezne pernice K 10[—], 12[—], 14[—], 16[—]. Posamezne vzglavnice K 3[—], 3⁵⁰, 4[—]. Pernice 300x140 cm velike K 12[—], 15[—], 18[—], 20[—]. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4⁵⁰, 5[—], 5⁵⁰. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13[—] in 15[—], razpošilja proti povzetju ali naprej vplačila **Maks Berger Dešenica št. 413 a Češki les.** — Nikak riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj. 2182

Dama

ki hoče pospelevati kožno nego, ki hoče izgubiti pege, ter doseči nežno mehko kožo in belo polt, se umiva le z **Steckenpferd lilijno mlečno milo** (znamka Steckenpferd) tvrdke Bergmann & Co., Tešin ob Labi. Komad po 80 v se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in trgovinah s parfumiom itdi.

610

S. Benisch

Največja češka tvrdka za nakupovanje **cenege posteljnega perja!**
1 kg novega, sivega, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, polbelega 2 K 80 v, belega 4 K, belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega snežnobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivega puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsni puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 pernica 180 cm dolga, 116 cm široka, z dvema blazinama, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim rajnim perjem 16 K, z izredno finim polpuhom 20 K, z najfinejšim sivim puhom 24 K; posamezne pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; blazine 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje ranko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in ženske obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

1000 rodbin se oblači s tkalskimi izdelki iz **SPY!**

Poizkusna pošiljatev po povzetju: 23 m kanafasa „REKORDIA“ rdeče ali modro pasastega K 10⁶⁰, 23 m bele tkanine za srajce „IRIS“ samo 11 K.

Vzorci brokata, damasta, oksforda, zlasti modnega 1903 blaga pošiljata radovoljno zastoj (10)

Starek & Machaně, Spy, št. 63, Češko.

Mesečni koledar za november 1911.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 2 3 4	Sreda Četrtek Petek Sobota	Vsi svetoiki Spomin vernih duš.; Just, muč. Viktorin, škof Karel Boromej, šk.; Modesta, d.	Bela peč Ljublj. hiralnica Ustje Col	Sromlje Kapela pri Brež. Artiče
5 6 7 8 9 10 11	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	22. pobink. Cahar., oč. Jan. Krst. Lenart, opat Prosdocim, škof Bogomir, škof Božidar, muč. Andrej, Avel. spozn. Martin, škof	Črni vrh n. Pol. Gr. Kropa Jesenice Novo mesto, franč. Loški potok Sostro Dob	Koprivnica Zabukovje Zdole Slov. Bistrica Mar. 7. žalosti Sv. Mart. n. P.
12 13 14 15 16 17 18	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	23. pobink. , Martin, papež Stanislav Kostka, spozn. Jozafat, muč. Leopold, vojvoda Otmár, opat Oregor čudodelnik, škof Maksim, muč.	Šmartin pri Kr. Podlipo Šmartno pri Litiji Moravče Grad Srednja vas Mengeš	Gornja Polsk. Spodnja Polsk. Crešnjevce Majšberg Makole
19 20 21 22 23 24 25	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	24. pobink. , Varstvo D. Mar. Feliks Val. spozn. Darovanje Dev. Marije. Cecilija, dev. muč. Klemen, papež-muč. Janez od Križa, spozn. Katarina, dev. muč.	Ljublj. Josephin. Šmartin pod Šm. g. Hrenovice Sp. Tuhinj Bukovšica Žiri Sv. Katarina v Top.	Poličane Laporje Studenice Tinje
26 27 28 29 30	Ned. Ponedelj. Torek Sreda Četrtek	25. pobink. , Konrad, škof Virgil, škof Jakob, muč. Saturnin, muč. Andrej, apostol	Rova Zapoge Litija Stuđeno Vače	Sv. Venčesi Sv. Magdalena v Mariboru Cer. sv. Jožefa

Odpustki meseca nov. 1911.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan meseca novembra kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe: 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen; 2. popoln odpustek poljuben dan v mesecu, če prejmejo svete zakramente, obišejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. Sreda. Praznik vseh svetnikov. Popoln odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, v farni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjev škapulir; c) udom rožnivenške bratovščine. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Ta dan popoldne ob dveh počenši in cel naslednji dan (vernih duš dan) do pete ure popoldne zamorejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente in imajo pri sebi blagoslovljeno svetinjico sv. Benedikta, tolikrat zadobiti popoln odpustek, kolikorokrat obišejo

cerkev ali javno kapelo in molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morejo obrniti v prid dušam v vicah. Molitve se lahko opravijo v vsaki cerkvi, tudi na podružnici.

2. Četrtek, prvi v mesecu. Vseh vernih duš dan. Popoln odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor včeraj; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more mesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom rožnivenške bratovščine v bratovski cerkvi ali med osmino; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

3. Petek, prvi v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki gredo k spovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presv. Srca Jezusovega popoln odpustek pod navadnimi pogoji danes ali pa v nedeljo.

5. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. Rešnje Telo in tukaj nekaj časa pobožno molijo. — Udom bratovščine

Vse za mladino!

II. Vzgoja našega naraščaja.

Se enkrat Marijini vrtci.

Vse za mladino! To je geslo, ki nam mora biti pred očmi vedno in povsod. To je geslo, v katerem je naše upanje, naša rešitev. Zakaj v mladini tiči vsa naša prihodnost. Zatorej: Vse, vse za mladino!

Za mladino pa, da bo dobra in da bo naša, se ne more začeti nikoli prezgodaj skrbeti. Kakor hitro se otročiček malce začne zavedati, da je na svetu, se mora že tudi ž njegovo vzgojo začeti. Domača hiša, zlasti mati, ima tukaj največjo in najvažnejšo nalogo. Takrat ko je otročičkova dušica najbolj mehka, občutljiva in sprejemljiva, takrat mora mati zastaviti svoje delo. Čas od 1. do 6. otrokovega leta je najvažnejši in najodločivnejši za celo življenje človekovo. In v teh letih ima otroka v rokah mati. Kaj bi matere iz svojih otrok lahko naredile, ko bi hotele in ko bi znale, smo pokazali zadnjič na prelepem zgledu. Ko bi matere svojo nalogo dobro razumele in dobro izvršile, potem so vsi otroci, fantje kakor dekleta, godni za Marijino družbo. Če pa dobimo dečke in deklice, ki že pri 12. letu za Marijino družbo ne marajo, lahko vemo, da niso imeli dobre domače vzgoje, da niso imeli

skrbne pobožne matere. Matere morajo pripravljati material za Marijine družbe. Zato skrbimo za dobre matere, in te nam bodo preskrbovale dobre otroke, iz katerih se bo dalo kaj poštenega napraviti.

Pri 6. ali 7. letu pa mati ali domača hiša izroči otroka — ne da bi sama nehala zanj skrbeti — a izroči ga še drugim rokam, ki naj ji pomagajo za odraščajočega otroka skrbeti. To je šola, zlasti pa veroučitelj, katehet. Otrok mora dobiti verskega znanja, ki mu ga domača hiša ne more vselej podati. Hvala Bogu, da se zadnje čase veliko misli in dela na zboljšanje kateheze; da je prodrlo prepričanje, da samo znanje in brezmiselno drdranje katekizemskih vprašanj in odgovorov človeka še malo poboljša, da je poleg učenja in znanja treba v šoli zlasti verske vzgoje ter praktičnega ali dejanskega izpolnovanja katekizemskih nauk. Znanje je potrebno in mora biti za podlago življenju. A znanje brez življenja ne velja nič.

Opazujemo pa v življenju, da kljub skrbnemu katehetskemu pouku in vzgoji mnogi mladi ljudje, ko šolo zapuste in posebno ko malo odrastejo, vse kar so v

šoli dobili, na klin obesijo, na vse šolske nauke, opomine in navodila pozabijo ter žive, kakor bi jih nikoli ne bili slišali.

Zato je poleg navadnega šolskega veronauka treba še posebnih sredstev, da to, kar smo v otroška srca sadili, ohranimo. Ta namen imajo Marijine družbe. — Na svoje veliko začudenje pa zopet opazujemo, da imajo mnoge družbe, dekliške in seveda še bolj mladeniške, čudno malo prirastka. Marsikje niti po en nov ne pristopi vsako leto, drugod le nekaj malega, in vendar izstopi vsako leto precejšnje število otrok iz vsake šole.

Da bomo dobili prirastek ali dotok Marijinim družbam iz naših šol, zato smo jeli priporočati in vpeljavati Marijine vrtce. In res, nobenega boljšega sredstva ne vemo za to, da se delo dobre domače vzgoje v šoli skrbno nadaljuje, kakor so vrtci Marijini.

Hvala Bogu, misel o Marijinih vrtcih je našla mnogo prijaznega odmeva. Dobri otroci sami imajo veliko veselje z vrtci, in skrbni dušni pastirji so se vrtcev hitro oprijeli in jih »zasadili« ali pa jih še nameravajo.

Da danes zopet pišemo o tej stvari, je vzrok trojen: 1. Ker se nam zdi silne važnosti; zato se nam ne zdi dosti, da je samo enkrat ali parkrat omenimo, marveč zasluži, da se večkrat o nji dodobra pogovorimo; 2. se nam zdi potrebno, posebno zdaj na začetku šolskega leta te stvari omeniti, ker takoj prvo leto, ko smo to misel sprožili, se pač ni mogla še povsod vpeljati; v tekočem šolskem letu pa pričakujemo še mnogo novih vrtcev; 3. zato, da nekatere nejasne reči še malo pojasnimo.

Najprvo vpraša nekdo, če so vrtci namenjeni tudi za fantiče ali samo za deklice. Odgovor na to je dan: I, kajpada tudi za fantiče, in za te še prav posebno! Deklice se dado navadno že tudi pozneje še dobiti za Marijino družbo, a fantje težko, kakor hitro se je malo zamudilo. Zato je treba s temi še prav posebno zgodaj začeti, dokler so še ne-

pokvarjeni. — Seveda sprejeti bo mogoče samo tiste, ki so imeli tako dobro domačo vzgojo, da jih kaj takega veseli. Komur pa že pri teh letih (8., 9., 10.) taka reč ne diši, s takim pač ne bo mogoče veliko narediti. Kolikor pa poznamo naše šolarje, bo menda vsaj polovica, če ne več, rada pristopila, če se primerno povabijo. — Seveda med kandidate Marijine družbe se bodo (pri 12. letu) sprejeli le tisti, ki so se v »vrtcu« izkazali godne. In od kandidatov zopet (pri 14. letu) med prave ude družbe, kateri so se za časa kandidature dobro obnesli. Gotovo bo kateri odletel; večina, upamo, bo pa vendar ostala. Kdor se ne izkaže godnega za vsprejem, se odloži na poznejši čas. Ako pa nikakor ne kaže, bo dobro, ga spraviti vsaj v društvo, ki ne zahteva toliko pobožnosti, pa vendar varuje velikih nerodnosti. Takemu se bo lahko reklo: Tebe pa premalo veseli molitev in pobožnost, boš pa rajši telovadil!

Glavna zahteva v vrtcu je: **vsakome-sečno sveto obhajilo** in pa — ne pozabiti — abstinenca! Seveda bo to dalo dosti spovedovanja. A zato bo pa toliko manj greha! In ker bodo večkrat šli k spovedi, se bodo znali tudi boljše in ročnejše spovedovati. Razen tega naj se spoved tudi kolikor mogoče okrajša. To pa velja za vse, ne samo za otroke, posebno pa še za Marijine družabnike! Čemu — da naravnost rečem — čas tratiti z »očitno spovedjo«, ki ni za veljavnost spovedi čisto nič potrebna, ampak je le bolj za voljo lepšega, in še moti, ker jo mnogi zamenjavajo in v isto vrsto stavijo s kesanjem, kar je kapitalna zmota. Pri sedanjem obilnem spovedovanju bi bilo najbolje, da bi se ta dolga »očitna spoved« popolnoma opustila. Namesto tega naj bi se ljudje navadili na začetku spovedi povedati, kdaj je bila zadnja spoved, kar je za spovednika veliko večje važnosti vedeti, kakor pa »očitna spoved«, ki jo je že tisočkrat slišal, in pa: večjo važnost polagati na kesanje,

od katerega je odvisna veljavnost cele spovedi. To misel so odobrili tudi ljubljanski knezoškof v »Vodniku marijanskem« (na strani 69. in 70.). Torej se lahko po nji ravnamo. — No, to smo tako mimogrede povedali. Naj dodamo še to, da marsikje tem malim spovedencem določijo poseben čas za spovedovanje, kadar drugih ljudi ni v cerkvi, da jim ne delajo napotja, kar je gotovo zelo dobra uredba.

Nekdo drug vprašuje, kako z z n a k i (svetinjami). V »Vodniku marijanskem« je rečeno, da naj kandidatje ne dobijo nikakih svetinj (na zelenem traku). Ti mali pa so dobili zdaj male svetinjice na ozkih tračkih. — Ko je bil »Vodnik« izdan, še nismo poznali Marijinih vrtecev. Ko so se jeli vpeljavati, so ti mali želeli imeti neko vidno znamenje, kaj da so. Da imajo večje veselje in da bodo bolj stanovitni, se jim je dovolilo. Razume se, da kandidatje ne morejo biti na slabšem kakor aspiranti, zato naj zaenkrat — ako se kdaj kaj drugega ne določi — ohranijo iste znake.

Zopet drug dopisnik sporoča, da odrasli družabniki ne vidijo radi, da bi se ti mali ž njimi vred udeleževali družbenih shodov. — Na to odgovarjamo: Seveda ne! Kandidatje pač gredo že med velike, a aspirantje ne (tudi pri procesijah ne, ker morajo iti tam, kjer gre »šola«). — Za male tudi ni potrebno, da bi bili shodi vsak mesec, in sicer iz dveh razlogov: 1. ker bi duhovniki, če nimajo nobenega pomočnika za to, toliko dela ne mogli zmagati; 2. ker jih imajo itak v šoli skupaj in se jim lahko pri krščanskem nauku vmes kaka beseda reče. Zadostuje torej, da imajo nekaterikrat — recimo trikrat, štirikrat — na leto malo posebnega shoda, da se za to reč posebe v nemajo. Seveda kjer pa hočejo imeti večkrat te vrste shode, prosto jim! Kjer so razumni in goreči družabniki, je najbolje, če oni prevzamejo in duhovniku olajšajo to delo. Kako lepo znajo to v Vipavi, nam pričata-le dopis:

Vipavski Marijin vrtec. Nedavno se je v vipavski Marijini družbi ustanovil Marijin vrtec, kateri šteje 48 članic. Sestanki se vrše vsak teden po popoldanski službi božji, izvemši ko imajo članice Marijine družbe mesečni shod takrat izostane. Voditeljica Marijinega vrteca je gdč. Franjica Silvester.

Spored sestanka: I. Trikrat se zapoje:
O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas,
ki k Tebi pribežimo!
Eno češčenomarijo ter:
Z ljubljanim Sinom nas blagoslovi Mati
Marija!

II. Pri vsakem sestanku preresetamo kako družbeno pravilo. Potem se prečita vzpodbudna dogodbica, ki jo vzamemo iz »Bogoljuba«, »Detoljuba« ali kaj drugega primernega.

III. Marijina pesem, češčenomarija ter molitvica »Pod Tvoje varstvo pribežimo«.

To je naš običajen spored. A imamo še nekaj. V Marijinem vrtecu smo, zato gojimo tudi Marijine cvetlice. S kakim veseljem segajo deklice po čednostnih cvetkah, ki jih razdeli gdč. voditeljica. Čednosti in premagovanja ki so na listkih pisana, izvršujejo se v teku tedna. Cvetlice se glase na primer tako-le:

1. Ko se zjutraj zbudiš, pozdravi Marijo ta teden: Češčno bodi svefo in brezmadežno spočetje presvete Device Marije Matere božje!

2. Pripravi ta teden lep, svež šopek za družbeni oltar in sicer za soboto.

3. V petek pridi v družbeno sobo in zmoli pet očenašev na čast Kristusovemu trpljenju.

4. Iz spoštovanja do sv. R. T. hodi po cerkvi po prstih.

5. Ko poklekneš pred tabernakelnom ob enem izgovori »Hvaljen Jezus«.

6. Premagaj se ta teden, da ne boš pila nobene alkoholne pijače.

Tu smo navedle le nekatere, a imamo jih obilo, katerih se prav pridno poslužujemo. Ko pa končamo pobožnost, potem se pa igramo raznovrstne igrice, pri katerih se prav prijetno zabavamo. Tako preživimo nedeljski popoldan. V Marijinem vrtecu se vadimo v molitvi, omiki, petju in veselju Bogu in Mariji zveste ostati.

No, vidite, ali si morete misliti kako lepše opravilo za dobro Marijino hčer, kakor da se na tak način peča z vzgojo mladega »naraščaja«? Ni rečeno, da morajo povsod do pičice enako delati, toda lep zgled imate tukaj, ki ga priporočamo v

posnemanje, kjer vam je le mogoče. Mor-da bi se dobil tudi kak mladenič, ki bi se hotel na podoben način posvetiti skrbi za svoje mlajše bratce?

Še na en pomislek bi bilo skoro po-irebno odgovoriti. Ko ste zadnjič brali zgodbo o onem pobožnem fantičku na Štajerskem, si je morda kdo mislil: E, to je pa že preveč pobožno! To za nas ni! — »Preveč pobožno!« O tem bi se dalo spet mnogo pisati, pa danes ne utegnemo; morebiti pride kedaj drugikrat na vrsto. Za danes rečemo samo toliko: Ko bi bilo prave pobožnosti res kdaj preveč, potem bi bili gotovo preveč pobožni predvsem — svetniki. Dokler pa častimo svetnike kot nedosegljive vzornike, toliko časa nikar tako ne govorimo in se nikar ne bojmo preveč pobožnosti, — če je le resnična, prava. N a p a č n a je pač lahko pobožnost in je res m n o g o k r a t; a če je prava, je ni nikoli preveč, in posebno se ni bati, da bi bila naša mladina kdaj prepobožna! Pre-nerodna že, — a ne prepobožna!

. . .

Mala, na videz otročja reč, ti vrtci, pa vendar velikanske važnosti za krščansko življenje našega ljudstva v prihodnji dobi. »Zgodaj se vadi, kdor hoče mojster biti«, tako nekako pravi neki pregovor, ali z drugimi besedami: Česar se je Janezek učil, to Janez zna. — Ne čudimo se preveč, če z našimi mladeniški družbami ni šlo prav gladko! Fantje so imeli premalo podlage od zgodnje mladosti. No pa še s temi je ponekod precej dobro šlo. Če se bodo pa v tem duhu vzgajali od zgodnje mladosti, bo šlo še vse boljše. **Zdaj je čas, da se mladeniške Marijine družbe začnejo oživljati in poživljati** — in sicer na ta način. Če hočejo fantje v r h t e g a tudi še telovaditi, dobro. Če imajo veselje do tega, kdo bi jim branil? A le podnevi, ponoči nikar! Toda n a j p r e j mora biti t r d n a v e r s k á p o d l a g a. Sama zunanost jim ne bo srca preustvarila. Le fantje z dobro versko vzgojo bodo zanesljivi v vsakem slučaju.

To bo en velik uspeh teh otroških organizacij. Drugi sad neizmernega pomena pa bo ta: **Le na ta način bomo versko življenje moškega spola dvignili iz sedanje mlačnosti; bomo moški spol spravili k bolj pogostemu prejemanju sv. zakramentov.**

Pred kratkim sem vprašal nekega tujega gospoda, ki živi že dalj časa v naši sredi, kako sodi o verskem življenju našega ljudstva. Splošno mi je pohvalil, a imenoval je dve napaki, ki jih sam živo čutim. Prvič, je rekel, je vse malo plitvo, površno, premalo globoko in trdno. Zjutraj, pravi, vse prav pobožno v cerkvi, popoldne pa vse veseljaško, lahkomišljeno. Tako da se popoldne skoro vse zgubi, kar se je dopoldne pridobilo; podere, kar se je sezidalo. — To je stara pesem, katero jaz že dolgo pojem, ki jo pa malokdo hoče poslušati. Površno! Naša pobožnost obstoji samo v molitvi, — zatajevanja pa ne prenese. Malo zatajevanja — zdržati se opojnih pijač — se zdi ljudem takó čudno, tako novo, tako nezaslišano, tako neumno, kakor bi še nikoli ne bili slišali o nekem učitelju nove vere, ki se je imenoval Jezus Kristus in ki je učil: Kdor hoče moj učenec biti, naj z a t a j u je sam sebe! . . . Zato naša pobožnost nima krepkosti, nima zanesljivosti. Vsak nasproten vetrič jo lahko prekucne, vsaka skušnjavca, vsak materialen dobiček, vsak sleparček jo lahko spelje. Zato imajo liberalci tako lahko delo! . . .

Pa o tem se danes nisem namenil obširneje pisati. Zapeljalo me je na stran. Oprostite! — Drugič pa je rekel tuji gospod: Samo ženstvo! Imamo zares veliko obhajil, a koliko je moških? . . . No, to je naša stara rana, katera nas vse boli in nad katero že davno tožimo. Pa kako jo odpraviti? Kaj smo že vse poskušali, da jo odpravimo, a dozda je še malo uspeha! Ali ve kdo za kak boljši pomoček, da bi to staro rano ozdravili? Kaj bi pomagalo? To in edino to, če bomo tudi moške kakor žensko mladino p r a v z m l a d e g a odvajali proč od nepotrebnega teles-

nega uživanja, proč od pijače, pa vodili k studencu duhovnega življenja, ki teče v sv. obhajilu. In to se bo zgodilo z abstinenco pa z Marijinimi vrtci in Marijinimi družbami — kakor za dekleta tako za mladeniče.

Zato: Naj živi abstinenca! Naj rastejo in se razcvitajo Marijini vrtci! V tem je naša rešitev, v tem upanje boljših časov

* Berite »Lepo pismo iz Amerike«!

Pojdimo na pokopališče!

Vseh svetnikov večer. Narava je ogrnjena v žalno jesensko krilo, le na pokopališču cveto cvetlice, kakor bi ondi klila pomlad. Na grobove prihajajo številne množice v slovesnem sprevedu, opravljene v žalno opravilo.

Sredi pokopališča stoji križ, drevo življenja. Pred njim poveša cvetje vele glavice in drobne lučke raz grobov pošiljajo mu skromne žarke. Raz križa pa veje tolažilni dih: »Blagor mrtvim, ki počivajo v Gospodu!« Križani Rešenik je vstal iz groba, tudi mi bomo vstali kakor on, — če bomo živeli, kakor on . . . Odišli domov v Gospodu umrli niso mrtvi, ampak spijo. Pokopališče ni brezupen kraj, je le postaja, počivališče, kjer se odpočijemo za večnost. Grobovi niso grobovi človeške sreče, ampak so mesta kratkega odmora. Zato jih venčamo s cvetjem in prižigamo lučice na njih površju, preseči večne luči onim, ki snivajo v Gospodu. Kak skrivnosten večerni prizor! Tih mrak ogrinja naravo, pokopališče je kakor jezero, kadar se leskeče v solnčnih žarkih. Zdi se, kakor bi bilo košček večernega neba, ki nasuto z nebrojnimi zvezdami pričakuje veličastnega vzhoda.

Vse to se vrši na večer praznika Vseh svetnikov. Kjer so svetniki, naši zmagujoči predhodniki, tjakaj pridejo naši v Bogu počivajoči sobratje, tja upamo priti i mi po zasluženju našega Odrešenika. O, pevajmo ta dan slavospeve zmagoslavni cerkvi, na večer pa pojdimo na pokopališče, kjer naši dragi počivajo v senci križa.

Pokopališče je šola življenja, slika zemeljske ničnosti. Vsa zemeljska lepota in čast, vsa nečimernost in ohola prevzetnost je tu pokrita z zemeljsko rušo. Tu ne buči vihar strasti, zavisti in sovraštva: sovražnik počiva poleg sovražnika. ne da bi

mu mogel škodovati, prijatelj poleg prijatelja, ne da bi mu mogel spregovoriti prijazno besedo.

Hodimo na pokopališče, v to šolo življenja! Tam stoji ob grobu križ, vanj je vdolbljena podoba Brezmadežne. Kdo počiva tukaj? Mladenič, mladenka. V najlepši mladostni dobi sta zahrepenela po nebeški Materi, katero sta pohitela gledat v pravo domovino. Pokleknilo na njih grobove ter jim v goreči molitvi pošljimo prijateljski pozdrav.

Kaj ne, kako se sladko spi,
kdor nosil družbeni je znak,
kdor nosil je Marijin trak,
Mariji zvest življenja dni!

O, če bi bilo mogoče, bi nam vzkliknili iz groba: Zmagujte svet, zmagujte sami sebe, oklenite se Marije, ona vas more osrečiti!

Hodimo torej na pokopališče! Moderni svet se oddalja od njega in se ga boji, nam pa so grobovi gredice, v katere so vsejana semena, ki bodo ob glasu trobente vzklika v rajске cvetove — ali pa tudi v plevel, ki bo ob žetvi odbran in vržen v ogenj . . .

Vseh mrtvih večer . . . Ob križu leskečejo tri lučice: Življenje, smrt, večnost . . . Vse bo minilo, večerno solnce življenja zaide za goro; trudni bomo legli k počitku ter zaprli motne oči. Kmalu se bo tudi nad našim grobom dvigal križ in bodo gorele lučice. In kje bodo takrat naše duše? . . . Za gotovo ne moremo vedeti. A navadno je: Kakršno življenje, taka smrt, taka večnost. Kar bomo sejali, to bomo želi. Vse bo kmalu minilo, — samo čednosti in dobra dela bodo ostala. Imejmo zemljo pod nogami, v srcu Boga, v mislih večnost! To je nauk, ki nam ga daje pokopališče, — šola življenja. **J. U.**

Vseh mrtvih dan.

Uročno se glase zvonovi,
znaneči vernih mrtvih dan...
V resnobno misel med grobovi
premnog zataplja se kristjan.

V resnobni misli poleg groba
topim se danes tudi jaz;
srca se polaste občutki,
ki tuj mi zanje je izraz.

A kaj bi tu iskal izraza?
kar čutim jaz, to čuti vsak,
ki danes resnega obraza
tu sem obrne svoj korak.

V duhu zremo belo ženo,
ki v grob povede nas enkrat;
da z mrtvimi smo kakor eno,
kot sestra sestri, bratu brat.

Nemila smrt, ki položila,
tu znance naše je v zemljo,
nas kmalu tudi priklopila
pokojnikom trohnečim bo.

Čemu li človek se šopiri
s častjo, bogastvom, cvetom let?
Nečimerni so sreče viri,
ki nudi jih minljivi svet.

Kako li svet imel bi v čisli,
da svoje dal bi mu srce;
če mi pogosto take misli
duha bistrijo in vedre!

Ta resna misel naj spodbada
v življenja borbah nas povesod,
da kdaj skušnjav strupena vada
ne zvabi nas na krivo pot!

Naj glas zvonov iz stolpa line
odmeva nam čez hrib in plan,
naj vzbuja v srcih nam spomine
na resni vernih mrtvih dan!

Br. Gervazij.

PRESVETO REŠNJE TELO.

Veliki pomen evharističnega kongresa v Madridu.

Pred vsem moramo pomisliti, da so se prekucuhi družabnega in cerkvenega reda po svojem izvršenem »delu« na Francoskem in Portugalskem vrgli z vso srditostjo na Špansko. Toda že pred kongresom se je polastilo toliko navdušenje celega naroda, da se nasprotno časopisje ni nič prav upalo zabavljati zoper kongres. Liberalni »Madríski Herald«, ki je med vsemi španskimi listi najbolj razširjen, je prav pravično in taktno pisal o kongresu.

Zanimiv je bil tale slučaj v zbornici. Dva radikalna poslanca sta želela izpo-

slovati prepoved procesije z Najsvetejšim. Dobila pa sta od pravosodnega ministra silno krepko podnosnico. Rekel je njima, da je že skrajni čas, da se navzmeta »evropske« olike, da ne bosta zaostala za tistimi narodi, ki so dosedaj izkazovali evharističnim kongresom največjo naklonjenost.

Kongres so otvorili v nedeljo, 25. junija, ob 6. uri zvečer v nadškofovi prestolnici sv. Frančiška. Papežev zastopnik kardinal Aguirre je imel prvi govor. Zelo pomenljivo je povdarjal, da je ravno ta evharistični kongres največje zado-

ščenje za sv. očeta, katerega ravno letos Italija s svojo puhlo 50letnico tako kruto žali.

Prav pomenljivo je bilo slovesno zborovanje v ponedeljek 26. junija. Nastopali so kot govorniki škofje iz Amerike, Španske in drugi. Poudarjali so zlasti tudi dolžnosti starišev, učiteljev in časnikarjev glede pospeševanja pogostnega sv. obhajila.

Zelo važno je bilo zopet splošno zborovanje v torek 27. junija. Nastopali so najboljši govorniki svetnega stanu, kakor: odvetnik Briffant iz Belgije, odvetnik Tousaint iz Pariza in Pidal, predsednik španske akademije. Najbolj znamenit in pomenljiv pa je bil nastop in govor portugiškega škofa iz Beje Msgr. Sebastian, ki ga je portugalska republika izgnala. Njegov govor je bil zelo času primeren, njegova izvajanja resnična, ker so se opirala na skušnje zadnje žalostne preteklosti. Z ozirom na uničevalno preganjanje katoličanov, pravi škof Sebastian, ste najpotrebnejša dve sredstvi: temeljit krščanski pouk mladine in pa dobro razvito katoliško časnikarstvo. Podpiranje krščanskega tiska je za naše čase koristnejše in potrebnejše, kakor zidanje kake nove cerkve ali kakega novega samostana je zaklical svojim poslušavcem, ki so njegov govor sprejeli z navdušenim odobravanjem.

Vsak dan je prinesel nove zanimivosti. Sreda 28. junija pa je nudila rajsko lep prizor. Bilo je to skupno sv. obhajilo otrok, ki se ga je udeležilo kakih 25.000 otrok. Kdor je to videl, kdor je gledal mladim in starim v rosne oči, ki so se lesketale v svetlih solzicah veselja in navdušenja, ta je moral priznati, da je bil to najlepši, pa gotovo tudi dolgotrajen sad tega evharističnega kongresa.

Komaj je papežev dekret o prvem svetem obhajilu otrok bil pred 10 meseci v Montrealu razglašen, je že nastopila prvič, kar stoji sveta Cerkev, v Madridu krasna armada 25.000 otroških obhajil-

cev pri skupnem sv. obhajilu! To veliko pomenljivost sem hotel poudariti.

Na presenečenje 28. junija je sledilo novo, dne 29. na praznik sv. apostolov Petra in Pavla. V nadškofijski prestolnici je bilo sklepno zborovanje ob 4. uri popoldne. Tega so se udeležili osebno kralj Alfonz, kraljica Viktorija, cel dvor in ministrski predsednik Canalejas (Kanalajas). Pri tem sklepnem zborovanju je govoril papež in je govoril kralj.

Sv. oče so poslali zanimivo očetovsko brzojavko, v kateri prosijo udeležence, da se naj obrnejo do božjega Zveličarja v najsvetejšem Zakramentu s prosivnimi in spravnimi molitvami za tako bridko obiskani portugalski narod, da bi presveto Srce Jezusovo potolažilo škofe, duhovščino in verno ljudstvo.

Kralj Alfonz pa je v svojem navdušenem govoru pozdravil vse udeležence, svoje podanike in tujce, je izrekel svojo udanost sv. očetu ter prosil njihovega sv. blagoslova zase, za svojo družino, za Špansko in za vse v Madridu zastopane narode.

Tu se je vzdignil vihar navdušenja. Ni bila zlepa zahvalnica »Te Deum« tako umestna kakor tukaj. Zakaj ta evharistični kongres je bil prvi, katerega je kronan vladar počastil s svojo navzočnostjo in s svojim govorom. Takega navdušenja ni videl še noben kongres.

Ne vem, ali je bil ta prizor veličastnejši ali procesija, ki je nato sledila. Ker je bila ta že zadnjič opisana, se omejim zopet samo na to, da poudarim znamenitost tega dogodka. Ko je bila procesija najsijajnejše izvršena, je prenesel papežev zastopnik najsvetejši Zakrament v kraljevo prestolno dvorano. Tu se je izvršilo posvečenje Španije presvetemu Zakramentu, ki je zgodovinskega pomena. Francoski kralj Ludovik XIV. bi bil imel sezidati presv. Srcu Jezusovemu cerkev ter sebe in svoje kraljestvo njemu posvetiti. Zanimaril je to naročilo in sledila je francoska revolucija z vsemi nesrečami do današnjega dne.

Na Španskem pa je kralj Alfonz res kraljevsko plemenito nastopil pri tem kongresu. Kako obilen je moral biti blagoslov, ki ga je nazadnje z balkona kraljeve palače podelil papežev zastopnik z Najsvetejšim, je kmalo pokazala najbližja prihodnjost. Kdo se ne spominja revolu-

cionarnih izbruhov po celem Španskem pred nekaj tedni? Kakor hitro so nastali, ravno tako hitro so zopet izginili. Ali se vam ne zdi, da je ta božja pomoč bila posledica blagoslova prepomenljivega XXII. mednarodnega evharističnega kongresa v Madridu? Župnik Alojzij Šoba.

Pripravi tudi mene!

Od vekov že je tvoja volja
ta prostor za oltar izbrala;
ti sam si roko blagoslavljal,
ki beli marmor je klesala.

Ko so po bajnolepih gajih
olive sočni plod razvile,
si jih ti čuval, saj si vedel,
da bodo večno luč pojile.

V naročje zemlje ti si vložil
dragulje in pa solze zlatê,
ti si umetniku pokazal,
kako izkuje kelih zate.

Ti si čebelico ohranjal,
ko se je pasla po cvetovih;
ti si voščence pripravljaj,
si zbujaš rože po vrtovih.

V kadilo, ki gori pred tabo,
najdražjo si izlil vonjavo.
Kako lepo si vse pripravil
za tempelj svoj, za svojo slavo!

Ti Vsemogočni, ti Veliki —
o ne odkloni prošnje ene:
Glej, tudi jaz sem tvoj ciborij,
pripravi, Jezus, tudi mene!

M. Elizabeta.

O Grinjonovi „pravi pobožnosti do Marije“.

(Dalje.)

Ako gremo k Jezusu, pojdemo, o kristjani, po Mariji,
to je božja skrivnost izvoljenih. Bl. Montfort.

Srce me žene, da bi ti, dragi »Bogoljub«, spregovoril še o veliki važnosti in vrlinah prave pobožnosti. Toda za to bi — da govorim z bl. Grinjonom — potreboval obilnega razsvetljenja; zato naj ob kratkem spregovorimo le sledeče:

1. Ako se na Grinjonov način po Mariji izročiš Jezusu, posnemaš s tem v nekem oziru nebeškega Očeta, ki nam je svojega božjega Sina podaril tudi po Mariji, ter nam naklanja še vedno vse milosti po Mariji; drugič posnemaš s tem božjega Sina, ki je le po Mariji prišel k nam ter nam je tako dal zgled, kako naj po isti poti, po kateri je On k nam prišel, gremo tudi mi k njemu: namreč po Mariji; tretjič posnemamo na ta način Sv. Duha, ki nam siplje svoje milosti in dobrine po svoji ljubljeni

nevesti. »Mar ni edino pravično,« vpraša sv. Bernard, »da se vrača milost po isti poti k svojemu začetniku, po kateri je prišla k nam?«

2. Ako hrepeniš priti po Mariji k Jezusu, priznavaš s tem njegovo neskončno svetost ter mu izkazuješ dolžno čast. Ti bi rad na ta način dal na znanje, da se sam — zaradi svojih grehov — ne upaš bližati njemu Najsvetejšemu, ampak da potrebuješ za to neobhodno srednice in priprošnjice Marije, ki je njegova blažena Matič ter zakriva s svojo svetostjo tvojo grešnost. Obenem razodevaš s tem svojo ponižnost pred svojim Bogom in prihodnjim sodnikom, pred katerim bi brez Marije ne mogel obstati.

3. S to pobožnostjo položiš vsa svoja dobra dela, ki so vsled samoljubja oma-

deževana, v roke Mariji, da jih ona, pre-dobrotljiva Mati, očisti vseh madežev ter nepopolnosti, jih posveti, okinča ter jih nato Bogu podeli; tak dar je potem go-tovo Bogu drag in ljub.

O kako srečni so tisti, ki tako vsa svoja dejanja in trpljenja po rokah Mari-jinih darujejo Najvišjemu; s kakšnim do-padenjem sprejema Bog take darove! Po-vem ti priliko. Kmetič je dolžan svojemu kralju veliko najemnino; nima pa dru-gega kot le nekaj sadja, ki pa je slabše kakovosti. Kaj misliš, ali bi bilo pametno, da bi kmetič to sadje sam nesel kralju v povračilo za najemnino ali pa kot dar? Gotovo rečeš, da ne. Kaj naj torej ubogi mož stori? Pametno bi ravnal, ako se pri-bliža kraljici ter jej ponudi sadje; ta bi pa iz usmiljenja do ubogega kmetiča od-stranila od sadja črvojedno in gnjilo ter bi — če je potem dar tudi majhen — morda le eno jabolko — na zlatem krož-niku podarila kralju. Gotovo bi kralj z veseljem sprejel ta če tudi majhen dar, in to zato, ker ga mu je podarila ljubljena kraljica v imenu ubogega kmetiča. Po-dobno je tudi naše razmerje do Boga, na-šega Gospoda, ter do naše nebeške Kra-ljice. »Ako bi rad kaj malega Bogu daro-val,« pravi lepo sv. Bernard, »skrbi za to, da ta darček izročiš Mariji v roke, ker bi ga sicer Bog zavrnil.« Veliki Bog! vzklik-ne po teh besedah bl. Grinjon, kako majh-no je vse, kar mi storimo! Vsi naši do-hodki, to je vsa naša dobra dela, ki jih izvršujemo, v resnici nimajo večje vred-nosti, kot ono slabo sadje ubogega kme-tiča. Toda s pravo pobožnostjo jih izro-čujmo v roke Mariji. Njej v slavo smo se odrekli samim sebi ter se jej izročili z vsem, kar smo in imamo. Ne bo li veliko-dušna nebeška Kraljica pokazala svoje radodarnosti do nas ter nam naše male darove povračevala bogato, prav kraljev-sko? Ona se nam bo — pristavi bl. Gri-njon ves navdušen in prepričan — izro-čila z vsemi svojimi milostmi in zasluga-mi; položila bo naše darove v zlato skle-dico svojih čednosti ter jih podarila Bo-

gu; oblekla nas bo, kakor je nekdam to storila Rebeka sinu Jakobu, z lepimi obla-čili svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa in tako bomo kot njeni zvesti služabniki oblečeni z dvakratno prekras-no obleko, namreč z oblačilom, z drago-cenostmi in vonjem, to je s čednostmi in zaslugami Jezusa Kristusa ter obenem z onimi naše nebeške Matere Marije.

4. Ako se okleneš »prave pobožnosti do Marije«, s tem izvršiš najvzvišenejši čin ljubezni do bližnjega, saj s tem pre-pustimo vsa dobra dela in trpljenja, ki so nam tako draga, Mariji, da ž njimi pol-jubno razpolaga v korist živim in mrt-vim.

5. S to pobožnostjo zavaruješ milosti in pridobljene zasluge, ker jih izročiš v varstvo Mariji, devici najsvetejši. Pore-češ jej lahko: »Glej, moja draga Mati in moja dobrotna Gospa, izročim ti vsa do-bra dela, ki sem jih dovršil z milostjo tvo-jega ljubega Sina; bojim se, da bi jih ne izgubil, ker poznam svojo veliko slabost in nestanovitnost, poznam tudi številne in nevarne sovražnike, ki me brez prene-hanja napadajo in zapeljujejo. Ah, skoro vsak dan vidim, da žalostno na tla pa-dajo cedre libanonske, ki so svetile kakor zvezde na nebu; toda naenkrat izgube svoj lesk in svojo visokost. Na moji desni padajo tisoči pravičnih, ob moji levi de-settisoči. O moja premogočna Kraljica, ki vse premoreš, podpiraj me ti, da ne pa-dem, čuvaj ti vse moje zasluge, da mi jih kdo ne uropa; vse, kar sploh imam, izro-čim tebi v varstvo;« vem, komu zaupam,« te besede sv. Pavla smem nate obrniti. Dobro vem, kdo si ti, o Marija, in zato se ti prepustim z vsem, kar sem in imam. Ti si »Devica najzvestejša«, ne samo Bogu, ampak tudi nam ljudem, in zato ne boš dopustila, da bi se izgubilo, kar je v tvo-je varstvo izročena. Ti si »Devica naj-mogočnejša, nihče ti ne more škodovati, nihče vzeti, kar je prišlo v tvoje roke. — »Ako stopaš v njene stopinje,« pravi sveti Bernard, »ne boš zašel, ako njo kličeš, ne boš obupal, ako te ona drži, ne boš pa-

del, ako te ona varuje, se ni treba nič bati, ako te ona vodi, ne boš opešal, ako ti je ona naklonjena, boš srečno premagal vse ovire in zapreke ter dospel do cilja.«

In zopet pravi isti sveti učenik: »Ona zadržuje Sina, da ne udari, zadržuje satana, da ne škoduje; ona krepi čednosti, da ne omagajo, ona varuje zasluge, da se ne poizgube, ter čuva milosti, da jih nihče ne uropa.«

Te besede sv. učenika, pravi bl. Grinjon, vsebujejo jedro vsega, kar sem doslej pisal. Zares, ko bi me tudi noben drug vzrok ne navduševal za to pobožnost, kakor ta, da me ista gotovo ohrani v milosti božji, bi se moje srce moralo zanjo vneti z vsem ognjem.

6. Ta pobožnost podeli dušam prostost otrok božjih ter jih resnično oprosti. Ker se prostovoljno iz ljubezni do Marije njej popolnoma izročimo, podžge ta draga nam, zapovedovavka iz hvaležnosti naša srca, da hitimo z orjaškimi koraki dalje po poti božji. Marija odvzame duši potrtnost, žalost in bojzljivost. Na to pobožnost je opozoril sam božji Zveličar služabnico, imenovano Nežo Jezusovo iz dominikanskega reda, ko je bila njena duša vsa zbegana. »Postani zvesta služabnica moje Matere,« jej je naročil. Storila je to in v trenutku je minula potrtnost.

Opisali smo v letošnjem »Bogoljubu« — to čutimo, z medlimi obrisi — jedro Grinjonove prave pobožnosti do Marije. Prebiraj večkrat te razprave s premislekom, da se vtopiš v bistvo te pobožnosti, ki mora prevzeti in prenarediti vsega človeka. V prihodnjem letniku »Bogoljuba« bomo opisali praktično stran te pobožnosti, kako se je treba oprijeti in izvrševati. Upamo, da bomo mogli kmalu podati dragim bogoljubom tudi knjižico z navodilom o tej pobožnosti. Duhovnikom in nemščine večšim priporočamo knjižico: »Das goldene Buch der wahren Andacht

zu Maria« vom sel. Maria Grignon von Montfort ter »Das Geheimniss Mariä in ihrer Heiligkeit und Macht« vom sel. Ludwig Maria Grignon v. Montfort. Iz teh knjižic blesti zlato prave pobožnosti in krščanske popolnosti. Hvala Bogu in Mariji! Ustanovila se je bratovščina »Marije, Kraljice src«, ki ima namen, Grinjonovo pobožnost do Marije pospeševati. Cerkev jo je potrdila in priporočila; bratovščina se širi veselo ter šteje že mnogo tisočev članov; med temi najdemo tudi ime papeža Pija X. Podružnica te bratovščine se nahaja na Slovenskem pri čč. lazaristih pri Sv. Jožefu nad Celjem, kjer se vpišejo lahko tišči, ki hočejo postati pravi služabniki Marijini po nauku blaž. Grinjona.

Vstanite legijoni pravih služabnikov Marijinih! vzklika sloveči bogoslovec Lemkuhl, ki ves gori za to pobožnost. Te legijone množimo tudi mi verni Slovenci. S tem bomo pospeševali med našim narodom pravo in zdravo pobožnost, vodili duše k visoki popolnosti ter storili mnogo v slavo božjo in Marijino. Priporočam ti, dragi bogoljub, da vsako jutro moliš naslednjo molitev ter se tako pripraviš za pravo pobožnost k Mariji ter za vstop v bratovščino »Marije, Kraljice src«:

»O Marija, o moja dobrotljiva in brezmadežna Gospa, jaz sem tako srečen, da sem tvoj popoln služabnik iz ljubezni! Izročim ti in posvetim svoje telo in svojo dušo z vsem notranjim in zunanjim, naravnim in nadnaravnim, preteklim, sedanjim in prihodnjim imetjem. Želim se danes udeležiti vseh odpustkov, ki jih morem dobiti, ter jih izročim tebi. O Marija, moja preljuba Mati! Odpovem se svoji volji, svojim grehom, svojim nagnjenjem in namenom. K tebi pribežim ter se skrijem in izgubim v tvojem ljubezni plamtečem srcu, moja nebeška Mati, da samo po tebi, s teboj in za tebe molim, delam, trpim v večjo čast najsv. Srca Jezusa, tvojega božjega Sina. Amen.«

Lepo pismo iz Amerike.

Radi priobčimo sledeče pismo iz Amerike, ki nam poroča zelo lepe reči od tam. Nikakor pa nečemo s tem v Ameriko izvajati, ker slabega je tam še več kakor pa dobrega. Posebno na ši ljudje se tam kaj radi popolnoma pokvarijo. Slabih in sicer strašno strupenih časnikov v slovenskem jeziku je v Ameriki že vse polno. To kaže, da mora mnogo naših pokvarjencev tam biti in da se še vedno naprej kvarijo.

To pismo pa nam je tolažil en dokaz, da so, hvala Bogu, dobri ljudje povsod na svetu; da ima Bog v vseh delih sveta svoje prijatelje. — Drugič pa prinašamo to pismo za to, da bi pri nas posnemali to, v čemer so Amerikanci pred nami in boljši od nas. Glede abstinence so nam Amerikanci v resnici vzor, so za sto let pred nami, in zato bi zaklical našim ljudem: Pridi, Kranjc, se les učiti!

Pismo slove:

Ne zamerite mi, ko se predrznem vam pisati par vrstic iz dalnje Amerike. Napotile so me k temu dve zelo važni točki, za katere ste tudi vi, kakor vedno čitam v preljubem mi »Bogoljubu« silno vneti. In to me je tudi gnalo, da vam to sporočam. Dne 30. aprila je bilo tukaj prvo sv. obhajilo za mladino od 12. leta naprej. O, kako lep je bil ta prizor! Toliko prisrčne pobožnosti pri mladini še nisem videla. In 27. majnika je bilo zopet prvo sveto obhajilo za mladino od 10. do 12. leta. Bilo je še bolj krasno in še bolj veličastno kot prvič. Na stošine drugovercev privabi ta prizor v katoliško cerkev. Skoro nobeno oko ne ostane suho pri tem prizoru. Opazovala sem neko gospo, ki ni naše vere,

ko se je jokala, gledajoč ta rajski prizor. Danes pa je bilo tretjič prvo sv. obhajilo za otroke od 6. leta naprej. Ves svoj prihranek bi rada dala, da bi mogla ta veličastni prizor postaviti tja na Slovensko v vsako župnijo. Kako ganljiv je ta prizor, ko majhni fantički in male deklice v čisto belih oblekah, v prisrčni pobožnosti, katera je lastna le majhnim otrokom, pristopajo k mizi Gospodovi k nebeški svatovščini. Kar je pa najbolj pomembno, **so pa vsi prvoobhajanci slovensno zabljudili vpricho župnika in vpricho vseh ljudi, da ne bodo do 21. leta okusili opojne pijače.** Opomnim naj k temu, da tukaj se nekateri zelo poganjajo za to, da bi se popolnoma zatrlje opojne pijače. Sedaj skozi dve leti ni bilo po celem mestu nobene javne gostilne z opojnimi pijačami. Mesto pa je tako veliko kakor Ljubljana. Sedaj pa so dali dovoljenje 25 osebam, pa tako, da ne sme biti nobene mize, nobenega stola, pa nožena ženska se ne sme pokazati v »salonu«. V nedeljo pa mora biti vse zaprto! Ako se boče izvedelo, da bo kdo v nedeljo prodajal opojne pijače, mu bodo za kazen zaprli gostilno in ne bo potem nikdar več dobil dovoljenja za gostilno. Tako je tukaj z abstinenco. Za prejetje svetih zakramentov so tukaj ljudje silno vneti. Pred 28 leti se je naselil tukaj prvi katoliški duhovnik, kateri je letos dne 5. januarja izdihnil svojo blago dušo. Zapustil je krasne sadove svojega 28 letnega delovanja. Sezidal je v 28 letih cerkev, šolo, eno za katoliške otroke in eno za otroke raznih ver in katoliško bolnišnico. Ustanovil mladeniško in dekliško Marijino družbo. Pa naj bo zadosti za danes. Sprejmite srčen pozdrav iz Amerike!

Jelenji lovec.

Resničen dogodek. — Špansko spisal P.L. Coloma S. J.

(Konec.)

Nekega dne je bil nadškof v spovednici, kakor je imel navado, kadar je šel po svoji škofiji, da je delil zakrament sv. pokore odraslim, ki so imeli potem prejeti sv. birmo. Med množico spokornih, ki so stali okrog spovednice, je zagledal od daleč ubogega hromca, ki je potrpežljivo čakal, da pride na vrsto; nadškof ga je takoj poklical, da mu prihrani te-

žave tako dolgega čakanja in ga je začel izpraševati, kakor je imel navado; zakaj to ubogo ljudstvo je v krščanskem nauku silno nevedno, ker je v celi pokrajini duhovščine tako malo.

»Odkod si?« ga vpraša nadškof.

»Z neke gore, ki je od tukaj dlje kakor 80 kilometrov, očka!« mu odgovori hromec.

»In kako si prišel sem?«

»Na muli sem prijahal.«

»V kakem stanu si?«

»Vdovec, očka, z dvema hčericama, ki sta že za možitev.«

»In kaj delaš?«

»Lovec sem, očka.«

»Lovec, ti?« se začudi nadškof in ne more se smeha vzdržati.

»Res, očka,« mu odgovori prav resno hromi ubožec.

»Kaj pa vendar loviš?«

»Jelene lovim, očka.«

»Jelene? . . . Beži, to ni mogoče!« odgovori nadškof napol v smehu napol nevoljen, ker je mislil, da ima opraviti ali z norcem ali pa z nagajivcem.

Toda njegovi dvomi so zginili in živa radovednost se je polastila njegovega duha, ko je videl, da je hromec zmignil z rameni in pristavil s preprostim prepričanjem kakor človek, ki ima ključ do kake uganke.

»Gotovo bi ne bilo mogoče, če bi mi moj Oče Bog ne pomagal.«

Nadškof je ostrmel nad tem tako preprostim in globokim odgovorom in je prosil hromca, naj mu natanko popiše, kako živi.

»Torej pogledjte, milostni gospod,« mu odgovori ravnotako mirno in preprosto kakor prej; »kakor sem že prej rekel, sem veliko let vdovec in nimam več družine kakor dve hčeric. Dneve, ki mi jih Gospod da živeti, preživim na ta način: ko se zjutraj vzdignem, zmolim molitev k svojemu Očetu Bogu; pozajtrkujem, kar sta mi hčeric že pripravili, in potem se vlečem, kakor morem, in grem ven na polje s svojo puško. Par korakov naprej, ki jih preidem zunaj svoje hiše, mi moj Bog že postavi jelenčka, kakor sem ga prosil v svoji molitvi . . . Ustrelim ga, hčere pridejo, ga spravijo domu, in z mesom in s kožo, ki jo prodamo, se živimo že veliko let.«

Začuden nad ubožčevim pripovedovanjem in nad prisrčno preprostostjo, s

katere je v svoji nenavadni govorici opisoval svoj dogodek, ga je prosil nadškof, naj mu pove molitev, s katero je vsak dan prosil jelena od tistega Boga, ki ga je z resničnim sinovskim zaupanjem imenoval vedno »svojega očeta«.

»Tega pa ne storim, očka; tega pa ne storim!« odgovori živahno.

»Pa zakaj ne?«

»Zato, ker me je sram.«

»Ampak, sinko moj, ali ne moliš te molitve pred svojim Očetom Bogom?«

»A kako pak, očka; ampak moj Oče Bog . . . e, bežite, moj Oče Bog, to je druga reč . . . «

»Glej, ko te pa jaz prosim, da mi povej . . . Zakaj bi mi ne ustregel tega?«

»Očka, vse bom storil, kar mi ukažete, samo tega ne, ker me je hudo sram.«

»Ampak to je ravno, česar te prosim. Beži, beži, daj, ustrez mi to; saj tega te ne sme biti sram.«

»Ampak očka, ko se pa te molitve nisem naučil iz nobene knjige, in me je tudi nihče ni naučil.«

»Naj bo, kakor če . . . Povej mi jo.«

»Torej glejte, očka, Vam bom povedal, pa za malo naj se Vam nikar ne zdi . . . Kadar se vržem, torej na kolena na sredi svoje bajtice, pa rečem svojemu Očetu Bogu: E, Oče Bog! Ti si mi dal te dve hčeric, ki jih imam in Ti si mi tudi dal to bolezen, ki mi ne dopusti hoditi. Jaz moram živeti svoji dekletci, zakaj one Te ne smejo žaliti. Tako, Oče moj, postavi mi tukaj blizu enega jelenčka, kjer ga bom lahko ustrelil, in tako ostane tvoja pomoč pri tej ubogi družini.«

Strmé ga je poslušal nadškof, kakor da se je on, cerkveni knez naučil nekaj od tega nesrečnega hromca. Ta pa, ki ni opazil njegovega čudenja, je preprosto skončal:

»To je tista molitev, očka. In kadar jo izmolim, se napotim na polje in vem za gotovo, da bom našel, česar sem prosil svojega Očeta Boga, in tudi vselej najdem. In v dvajsetih letih, odkar sem bo-

lan, mi nikdar ni zmanjkalo te pomoči; zakaj moj Oče Bog je jako dober, jako dober . . .»

III.

Ali strmite nad tem čudom? Morda dvomite nad njim, ker se spomnite, da tudi vi prosite Boga dobrot, pa vam jih ne da? Pomoči, pa vam je ne da? Morda vam more dati ravno ta hromec ključ do te skrivnosti. Čujte nadškofa mičoa-kanskega samega, ki vam bo prav tiho povedal na uho, pa prav tiho, morda zato, da vas ne bo sram, da je ta ubogi

napol divji človek iz ameriških pragozdov klical svojega Očeta Boga iz dna srca, ki je bilo popolnoma vdano v božjo voljo; da je k njemu vzdigoval, kakor veleva sv. Pavel, svoje roke čiste, čiste. Tako čiste, da je v dvajsetih letih, odkar je nosil svojo bolezen, bil njegov največji greh, da je naklestil nekega psa, ki mu je ravno hotel požreti jelenovo kožo. Pri tem bo pa tudi izginil izpred vaših oči čudež, zakaj to ni noben čudež, če Bog stori, kar obljubi. Največje čudo bi bilo, če bi tega — ne storil.

Brezje in Lurd — moja pomoč.

Namen teh vrst, ki jih tu zapišem, je, javno zahvaliti se Materi božji za vse obilne dobrote, ki mi jih je zadnji čas, lahko rečem, čudežno podelila, ter obenem s to javno zahvalo vneti v srcih vseh »Bogoljubovih« bravcev in bravk veliko, neomajno zaupanje in ljubezen do prebl. Device Marije.

Podpisani sem se moral zaradi nevarne bolezni na vratu podvreči mučni operaciji, ki se je izvršila ravno na veliki petek, 9. aprila l. 1909.

Trajala je dobro uro. — Sicer spretnemu zdravniku se je le deloma posrečila. Eno zlo je odstranil, a drugo nehote in še zdaj natančno ne vem, na kak način, povzročil. Vsled operacije sem bil namreč popolnoma izgubil glas.

Vsak si lahko misli, kako velika izguba je to za duhovnika, ki pri svojem delovanju v šoli, na prižnici in drugod ravno glasu najbolj potrebuje.

Obenem je ostala od operacije na vratu huda gnojna rana, ki mi jo je zdravil eden najboljših ljubljanskih zdravnikov in mi jo je vsaki dan izpirala usmiljena sestra Maksimina Stezinar v zavodu sv. Stanislava.

V tem bridkem trpljenju mi je bila v veliko tolažbo misel, da je Sin božji ravno na dan, ko je za nas vse sprejel in nosil težki križ na svojih ramah ter na njem umrl, tudi meni naložil — gotovo iz najboljšega namena — precejšen košček svojega križa.

Tudi me je navdajalo trdno zaupanje v Mater božjo, da ne bo ta križ večer, ampak da bom po njeni dobrotljivosti zadobil zopet enkrat izgubljeno zdravje. Kakor bodo pokazale naslednje vrstice, se nisem varal.

Bilo je 9. julija 1909. torej ravno tri mesece po osodepolni operaciji, ko sem šel na Brezje, priporočit se Materi božji — Zdravju bolnikov. Tam sem maševal in opravil druge pobožnosti, ki jih pač opravi vsak romar.

Ko sem šel drugo jutro, 10. julija, v domačo bolnišnico, da bi mi kakor ponavadi usmiljenka rano očistila in nanovo obvezala, je našla na svoje in moje veliko veselje in začudenje rano — popolnoma zaceljeno.

Vzrok, da nisem že takrat objavil tega svojega ozdravljenja, je bil, ker sem bil trdno prepričan, da mi sčasoma podeli Mati božja tudi glas in se ji potem za oboje javno zahvalim ter objavim oboje ozdravljenje.

Z glasom je bilo težje. — Ravnajoč se po pregovoru: »Pomagaj si sam in Bog ti pomore,« sem storil za zdravje vse, kar je bilo v moji moči in iskal pomoči pri zdravnikih. — Eden izmed njih, izvrsten mož, se je mnogo trudil z menoj. A vključ vseh zdravniški znanosti in spretnosti se je pokazal le zelo majhen uspeh. — Neki drug zdravnik, ki je na glasu kot velik strokovnjak, pa mi je hotel vzeti skoraj vse upanje, da bi kdaj ozdravel.

Vključ temu, da je skoraj vsak človek, ki me je videl in slišal, obupaval nad menoj, jaz sam nisem izgubil upanja. Vedno sem trdno zaupal, da mi bo Mati božja pomagala, če mi tudi ves svet ne more pomagati. Zopet moram hvaležno priznati, da me ni varalo moje upanje.

Na Dunaju obstoji poseben »marijanski lurški odbor«, ki prireja vsako leto dvakrat romanje v Lurd, in sicer meseca maja in avgusta. Prijavil sem se tudi jaz za mesec av-

gust letošnjega leta. Dne 8. avgusta smo odrinili z Dunaja in dospeli v Lurd dne 12. avgusta zvečer.

Ni mogoče zlepa popisati občutkov, ki polnijo človeško srce, ko zagleda oni blaženi kraj, zlasti ko stopi na sveta tla, kjer se dvigajo nad čudežno votlino veličastna lurška svetišča. — V natančnejši popis kraja in lurških cerkva se tu ne bom spuščal. Popis o tem je že tako prinesel »Bogoljub« l. 1908. in 1909. o priliki slovenskega romanja v Lurd.

Rečem samo to: kar sem v Lurdu videl in slišal, je prekosilo vse moje pričakovanje. To je svet kraj, kjer se kaže živa vera človeštva, pa tudi vsa njegova revščina in beda, nagromadena s celega sveta. To je svet kraj, kjer se čudežno skoraj vsak dan razodeva Marijina usmiljenost in božja vsemogočnost. Tu se gode čudeži, kakor so se godili ob Kristusovem času. Jaz sam sem bil priča enega takega čudežnega ozdravljenja.

Med našimi romarji, ki nas je bilo okoli 300, je bila tudi neka Neža Zipusch (Cipuš) iz Brež na Koroškem. Vsled hudega revmatizma je ohrumela in ni mogla že šest let niti poklekniti, niti hoditi. Le po bergljah se je počasi pomikala dalje.

Iskala je pomoči v treh bolnišnicah, a brez uspeha. Povsod so ji rekli, da ji ni pomoči na svetu. — Šla je torej v Lurd in se vozila v III. razredu. Ker je pa bila med potjo zelo slaba, smo ji potniki preskrbeli voznino in postrežbo za drugi razred. Vozila se je potem v istem kupeju II. razreda kakor pisec teh vrstic.

V ponedeljek popoldne, 14. avgusta, torej pred Vel. Šmarnom se je peljala v čudežno kopelj. Ž njo je šel neki zdravnik iz Strassburga. Med potjo jo je vprašal, kako se počuti. Rekla mu je, da sicer slabo, a slutiti, da

bo ozdravela. — Pomagali so ji v kopelj, a ko pride ven in ji podajo berglje, reče vesela: »Jih ne potrebujem« in gre brez vsake opore k votlini, kjer se je vsa v solzah, ploskaje z rokami zahvaljevala dobri Materi božji.

Berglje je pustila v Lurdu in se potem z nami vrnila nazaj na Koroško. Vozila se je zopet v istem vagonu kakor jaz, in sem lahko ž njo govoril in videl pred seboj čudež Marijine usmiljenosti.

Pa tudi jaz sam nisem zastoj romal v Lurd. Kopal sem se v čudežni kopelji in pil lurško vodo. Nisem sicer hipno ozdravel, kakor omenjena ženska, a čutil sem se vsak dan boljšega. Moje stanje se je toliko izboljšalo, da so me začudeno gledali in poslušali, ko sem se povrnil iz Lurda nazaj v zavod sv. Stanislava. Polagoma že nekoliko pridigujem, česar nisem mogel 2 leti in dobre 4 mesece. To je delo Marijino, ki ga je Ona tako usmiljeno pričela, pa ga bo tudi — trdno upam — popolnoma dovršila.

Hvala Ti bodi, dobra Mati, pred vsem svetom! — Hvala pa tudi vsem, ki ste se me v mojem trpljenju spominjali v svojih molitvah. Bodi Vam Mati Marija bogata plačnica!

Marsikaterega, ki bere te vrste, tudi teži ta ali oni križ. Morda nad njim godrnja ali obupuje pod njegovo težo. Oj, nikar! Zaupaj v Marijo, kdorkoli trpiš! In čim bolj trpiš, tem bolj zaupaj! Kadar ti je hudo, zmisli se na Njo, pa vzdihni zaupno: »V te, o Mati, zaupam; ne bom osramočen vekomaj!«

In rečem ti iz lastne skušnje: Ne boš osramočen! Marija Ti bo tvoje zaupanje poplačala prej ali slej.

Martin Štular,
prefekt

v zavodu sv. Stanislava, Št. Vid n. Ljubljano.

Armada sv. Križa.

Piše P. I. K.

(Dalje.)

V Nazaretu.

Nekaj let sem preživel kot dušni pastir arabskih katoličanov v Jeruzalemu. Leta 1880. pa so me moji predstojniki poslali za župnika v mesto Nazaret na Galilejsko, ter mi prav posebno priporočili misijon v Kani, znani nam iz evangelija.

Na tem svetišču Jezusovega prvega čudeža so frančiškani sezidali malo cerkvico. Ravno takrat, ko sem nastopil svojo novo službo

v Nazaretu, se je nekaj razkolnih Grkov iz tega kraja oglasilo za sprejem v sv. katoliško cerkev. Te sem seveda moral najprvo podučevati v naukih katoliške vere. Veliko težav sem imel ž njimi. Očenaš so še znali, pa ne vsi, božjih zapovedi pa noben. Odkod ta nevednost?

Temu je vzrok nevednost grških razkolnih duhovnikov samih. Česar pa sam ne zna, tudi drugih ne more učiti. Razkolni duhovniki se

v največ slučajih v vednosti prav nič ne odlikuje pred svojim kmetom faranom. Ko umrje tak-le razkolni župnik, njegov škof poizveduje, kateri izmed faranov umrlega bi znal za silo brati in pisati. To zadostuje, da ga vprašajo, če hoče biti duhovnik. Če ga je volja, je sedaj prva njegova dolžnost, da si pusti lase rasti, ki razkolnim duhovnikom segajo do ramen. Brez brade seveda tudi ne sme biti. Na to mu rečejo, naj si izbere nevesto, če še ni oženjen: neoženjenega ne trpe med seboj. Ko je to v redu, ga oblečejo v črno haljo, mu posade na glavo nekak lonec, klobuk brez krajev, pri razkolnem škofu se kvečemu v treh mesecih nauči grško-razkolnih obredov za njihovo bogočastje. Na to ga škof posveti za duhovnika. Bogočastje se izvršuje v domačem arabskem jeziku, torej se mu ni treba ubijati z grščino, še manj z latinščino: učenje dogmatike, morale, kanoničnega prava mu odpuste, češ, saj mu ga ni treba, škof ne bo nikoli, za navadne felaške butice zna zadosti, če more arabsko čitati liturgijo. Odtod njegova nevednost.

V dokaz naj navedem le, kako razkolni popje delé zakramente sv. pokore. Razun o veliki noči razkolni Grki ne gredo nikoli k spovedi, kvečemu ženske o božiču. Pa tudi o veliki noči si pop olajša delo. Kar pet, šest jih naenkrat vzame, ter jim reče n. pr.: Če si kradel, ne kradi več, i. t. d., potem jih opomni, naj se skesajo svojih grehov, na to jih odveže.

Kako težko je tako podučenim ljudem, ko prestopajo v katoliško cerkev, dopovedati, da se je treba vsaj smrtnih grehov imenoma obtožiti! Saj tudi ne pravijo: Gospod, spovedal bi se rad, ampak: Abuna, salli alla rasi! t. j. „Oče, molí nad menoj!“ In, ko se jim reče: „povej prej svoje grehe!“ pravijo k večemu: „Oče, ni ga človeka brez greha, tudi jaz priznam, da sem grešnik!“ In če spovednik le sili, naj pove posamezne grehe, ti odgovori: Metzel aisch? t. j.: kaj naprimer? Sedaj mu je treba celo ogledalo za spraševanje vesti povedati, da se kaj dobi iz njega za veljavno spoved in odvezo. To vam je križ z njimi!

Najsvetejši Zakrament prejemajo Grki v obeh podobah. Za bolnike kot sv. popotnico ga imajo pa tako pripravljenega:

Na veliki četrtek posveti pop prilično velik kos kruha v Gospodovo Telo, in je pomoči v presv. Rešnjo Kri. Po maši pa nese tako s podobo vina prepojeno podobo kruha na solnce sušit. Ko je vse suho, se spravi na oltarju za bolnike do prihodnjega velikega četrtega. Shranjeno pa je v leseni škatli, kateri so bili prej stenji za nočno luč. To je

seveda v veliko nečast presv. Zakramentu. Pop se izgovarja z revščino svoje cerkve, kakor sem ga sam slišal v Kani.

Bolnika vam ne gre previdet, dokler ni plačan običajni znesek; rajše ga pusti umreti brez sv. zakramentov, kakor bi storil to za stonj: žalostno, pa resnično: sem sam doživel mnogokrat med razkolnimi mojimi sosedi.

Sedaj pa nekaj, kako se sklepajo zakonske zveze med njimi. Kar je pri nas bistvo veljavnosti zakona, namreč obestranska izjava, da se hočeta drug z drugim poročiti, na to se ne gleda. Neredkokrat se zgodi, da nevesto z žuganjem in tepenjem spravijo pred poročni oltar. Pa saj se snubitev malo ali nič ne razločuje od navadne kravje kupčije. Eden se pogovori z očetom dekleta, za koliko bi jo dobil v zakon: če pride drugi, ki več objubi, je njegova. Nevesta navadno nima druge dote, kakor to, kar so vredni sreberni novci njenega nakitja, ki ga nosi na glavi in po prsih. Nasprotno zahteva oče zanjo 1000—2000 pijastrov t. j. 240—480 kron z vzrokom, da zgubi pri hiši delavno moč.

Po cerkveni poroki peljejo vaški mladeniči ženina po vasi in njemu v čast prirede fantazijo t. j. nekak ples, ki obstaja v tem, da se vstopijo v krog, v taktu ploskajo z rokami, se pri tem priklanjajo in kličejo v taktu hanelem, hanelem. Med krogom pa eden ali dva skačeta sem in tje, vihtita meč in uganjata vsakovrstne burke. Nevesto peljejo med tem na kakega njenega sorodnika dom. Spremljajo jo njene tovarišice iz otroških let in ji, ravno tako kakor ženinu v krogu, ploskajo celo pot iz cerkve do hiše. Po poroki imajo, kajpada, ženitnino, h kateri pa so povabljeni samo ženinovi sorodniki, nevestini pa ne, češ, saj so plačani za to, da so dali dekleta iz hiše.

Proti večeru jo spremljajo na ženinov dom med petjem in udarjanjem na tamburin (t. j. nekak boben). Ženin sprejme nevesto na pragu svoje hiše in ji — čujte — ko nevesta prestopi njegov prag, da zaušnico, v znamenje, da je on gospodar v hiši.

Ta navada se novejši čas pač že zgublja, bila pa je še zelo razširjena, ko sem jaz prišel v te kraje.

Mlada žena mora na to še osem dni sprejemati obiske, toda med obiskom molčati. Ko minejo ti dnevi, je konec njene slave in začetek suženjstva pod surovostjo orientalskega družinskega očeta.

Razkolni Grki imajo naš krst za neveljaven, in sicer zato, ker se katoličani ne krstijo s trikratnim potapljanjem v vodo. Zato vnovič krstijo katoličana-odpadnika, kar

se zgodi večkrat posebno pri nevestah, ki jih dobičkaželjni starši dajo in prodajo v zakon razkolniku. Nekoč je nekaj betlehemskih katoliških domačinov odpadlo z družinami vred k grško razkolni cerkvi. Treba jih je bilo vnovič krstiti s potapljanjem. Ženske so se branile. Z zvijačo so jih spravili do studenca sv. treh kraljev, nekako v sredi med Jeruzalemom in Betlehemom; tu jih pograbi in vtaknejo siloma v sod vode v svrhu krsta. Ta kopelj je dobro vplivala na ženske: med vpitjem in zmerjanjem, kakršno spravijo vkupaj le orijentalke, je razkolni duh šel iz njih in so ostale katoličanke.

Neredkokdaj se zgodi, da prinesejo Beduinke in domače mohamedanke svoje otroke krstiti, Isa ben Mirjam t. j. Jezusu sinu Marijinemu v čast, ki ga časte kot preroka. Seveda se tak otrok katoliško krstiti ne sme drugače, kakor v smrtni sili, ali pa ako ga starši takoj oddajo v rejo in odgojo kakemu katoliškemu zavodu.

Grški pop pa se za primeren bakšiš, enega medžidija t. j. 4 kron, ne brani mohamedanskega otroka krstiti: zato hodi v moji fari mnogo mohamedanov okoli, ki so bili v otroških letih krščeni. Kakor sem rekel, imajo razkolniki katoliški krst za neveljaven. Dosledno tudi naše mašništvo pri njih nič ne velja, in vsled tega tudi mi katoličani po njih misli nikogar nimamo, ki bi nam zakramente delil v katoliški cerkvi.

Glejte, to je vzrok, da je vsako zedinjenje razkolne cerkve s katoliško nemogoče. Ranjki papež Leon XIII. je sklical evharistični kongres v Jeruzalem in povabil nanj tudi razkolne škofo. In tisti, ki niso prišli, so bili ravno ti. Razkolni patrijarh v Jeruzalemu niti obiska ni vrnil papeževemu posebnemu apostolskemu delegatu, ki je predsedoval kongresu. Grško razkolništvo je še danes tam, kjer je bilo pred sto in sto leti.

Verjemite nam, ki poznamo razkolno cerkev in njene ude iz vsakdanje skušnje, ta pa se razteza čez nekaj stoletij nazaj: Razkolništvo je danes dalje od nas, nego kdaj prej. Izšlo je iz ošabnosti carigrajskih patrijarhov, iz vladohlepnosti bizantinskih cesarjev, ki so se vmešavali v cerkev božjo: dandanes pa životari to razkolništvo, vzgojeno v zavisti in odporu do kulturnih držav iz zahoda, v nevednosti, simoniji in smešnem napuhu in

sklicevanju na svojo nekdanjo bizantinske slavo. Klic ošabnih Grkov med obleganjem Carigrada in neposredno pred njegovim padcem: „Rajši smo pod turškim turbanom, kakor pod papeževo tiaro“, to odmeva še dandanes v njihovem srcu.

Bizantinstvo, vzrok propada vzhodnega rimskega cesarstva, ni dandanes nič manjše, nego pred propadom pred stoletji. Takrat so carigrajski cesarji imenovali patrijarha v Carigradu; dandanes ima pravico imenovanja turški papež, sultan: patrijarh pa postane tisti, ki več plača. Tudi drugi razkolni škofje si večinoma škofovsko čast in oblast kupijo z denarjem. Ni davno, da si je neki razkolni menih, ki je bil v Jeruzalemu vrtnar, v nekem ruskem samostanu, kupil škofovstvo z nekoliko tisoči kron. Kje je dobil denar? Z vrtnarstvom si ga ni prislužil, pač pa z odiranjem ruskih razkolnih romarjev, ki je res vnebovpijoče. To odiranje je seglo že tako daleč, da se je neredkokdaj primerilo, da je moral ruski konzulat plačati romarjem vožnjo v domovino, ker je ves njihov denar ostal v goljufivih rokah grških in ruskih popov, varhov razkolnih svetišč v sv. deželi. Ruska vlada sedaj zahteva, da mora vsak ruski romar toliko denarja založiti pri ruskem konzulatu v Jafi, kolikor stane vožnja domu: drugače ga ne puste proti Jeruzalemu. Ni čuda, da so ti razkolni menihi pravi bogatini, in da žive razkošno, mnogi nebrzdano v divjem zakonu. Sicer pa samih sebe ne imenujejo „menihe“, ampak „vojake“, na straži proti katoličanom na sv. krajih. Zraven so skrajno nevedni, surovi in mnogi brez vsake vere.

Ljudi take baže ni mogoče pridobiti za kako zedinjenje s katoliško cerkvijo. Ovce pa hodijo za pastirjem. Le čudežnim potom bi se dalo tu kaj narediti. Bog si more tudi iz kamnov poklicati Abrahamovih otrok, toraj molimo, naj bi On pospešil čas, ko bosta vzhodna in zahodna cerkev eno.

Armada sv. Križa. Glavni poverjenik armade sv. Križa med Slovenci P. Jeronim Knoblehar, frančiškan v Brežicah na Štajerskem, prosi, naj mu pospeševalci in pospeševalke do konca novembra naznanijo na dopisnici, koliko ima vsakdo skupin in koliko iztisov »Bogoljuba« rabi zanje.

V Galileji in Egiptu.

(Spomini »Galilejcev«. — Piše Iv. Kogovšek.)

(Dalje.)

2. Karmelska gora.

Dan po našem prihodu iz Emavsja je bila nedelja. Opoldne nam je bilo zapustiti sveto mesto, zato smo celo dopoldne porabili, da smo se poslovili vsaj od najznamenitejših krajev. Tesno nam je bilo pri srcu. Nekako

ja v dva zbora. Solnce je v vsem svojem sijaju vsipalo skozi okna svoje zlate žarke, ž njimi pa so se čarobno spajali vonjajoči oblaki kadila, ki so se dvigali izpred oltarja. Na steni nad velikim oltarjem se je v zlatih črkah lesketal latinski napis: »Videl sem sveto me-

Vsevidni.

domače se nam je že zdelo vse na svetih krajih, zato je bilo težko misliti, da jih skoraj zapustimo — morda za vselej.

Najprisrčnejše je bilo slovo od Kalvarije in božjega groba. Nepozaben vse žive dni pa mi bo zadnji obisk smrtnemu kraju preblazene Device na Sijonu. Tisto nedeljo je bil ravno praznik Žalostne Matere božje. Ravno se je bila začela slovesna sveta maša. Krasno so prepevali koralno mašo sami menihi benediktinci, razdeljeni ob vsaki strani oltar-

sto, novi Jeruzalem, prihajajoče iz nebes od Boga, pripravljeno kakor ozaljšana nevesta svojemu ženinu.« Da, novi Jeruzalem že vstaja tudi na Sijonu, ko vlada še gnjusoba razdejanja na kraju porušenega tempeljna, zakaj: »Njegovi temelji so na svetih gorah; Gospod ljubi vrata sijonska bolj kakor vse šotore Jakobove« (ps. 86, 12).

Ko sem zapuščal miljeni kraj, so se glasile izpred oltarja besede mašne pesmi (sekvence):

Sveta Mati, to te prosim:
Rane Kristusa naj nosim,
vtisni močno jih v srce!

Kadar pa mi bo umreti,
daj v nebesa me sprejeti,
priti k Tebi v sveti raj! Amen.

Po kosilu nas je potegnil vlak v Jafo, kjer smo prenočili v frančiškanskem gostišču. Drugi dan smo šli gledat grob Tabite, ki je zunaj mesta sredi prijaznih vrtov ruske naselbine. Tabita je bila pobožna vdova, ki jo je sv. Peter obudil od smrti, kakor nam pripoveduje sveto pismo. Posebno je skrbela za reveže. Ti so v trumah prišli prosit svete-ga Petra, naj jim oživi mrtvo dobrotnico ter so mu kazali oblačila, ki jim jih je bila Tabita naredila. Grob je podoben majhni kapelici, sicer je pa narejen kakor so grobovi na Jutrovem sploh. Nato smo šli v visoki zvonik bližnje ruske cerkve, odkoder je posebno krasen razgled na širne jafske vrtove.

V Jafi smo si še ogledali hišo strojarja Simona ob morju tik turške mošeje, kjer je stanoval dalj časa sveti Peter. Tu je imel na stehi znamenito prikazen, ki mu je Bog v nji pojasnil, da naj tudi pogane sprejme v Kristusovo cerkev. Na dvorišču nam je kazal Turek veliko, staro kamenito korito, češ, da je še isto, ki je v njem izpiral strojar Simon kože. No, bilo je na tem kraju povsod tako nečedno, da smo imeli kmalu dovolj turške prijaznosti.

Po kosilu smo se vsedli v čoln, ki nas je po mučnem zibanju preko valov in pečin srečno pripeljal do egiptovske ladije, namenjene do galilejskega obrežja.

Ves čas, od šestih zvečer, smo se vozili toliko proč od suhe zemlje, da smo vedno videli obrežje in hribe daleč notri v Samariji. Tudi nekatera mesta so se dobro razločila, posebno Cezareja in Dora (Tantura). Na več krajih so se videle zapuščene razvaline. Tu nekje se je vozil nekaj prerok Jona, da bi ušel božjemu povelju; tu je doživel vsled svoje nepokorščine čudne dogodke, kakor bere-mo v svetem pismu.

Visoko gori na severu se pokaže precej visok hrib, ki se dviga naravnost iz morja. Vrh njega se sveti veliko belo poslopje. To je gora Karmel in na njej samostan z Marijino cerkvijo. Skoraj se nam zdi, da bomo že tam, toda gotovo smo se vozili do tja še par ur. V velikem loku obkrožimo celo goro in ladija zavozji počasi v pristanišče mesta Hajfa, ki leži ob obrežju na severnem vznožju karmelske gore. Nekoliko višje ob obrežju se kaj lepo vidi starodavna trdnjava Akka ali St.

Jean d' Acre (Sen Žan d' Akr), slavna iz dobe križarskih vojsk. Toda kakor v Jafi tako tudi tukaj ladje ne morejo prav do obrežja, ker je morje preplitvo in sega obrežje kakor velikanska skalnata miza nekoliko skrito pod vodo daleč notri v morje. Pred nekaj leti sta se razbili tu na drobne kosce dve veliki ladji, ker nista dovolj pazili.

Na bregu so že prežali na nas turški uradniki. Zahtevali so potne liste. No, imeli smo ga, in sicer vsi skupaj enega samega — tistega, ki so ga nam bili dali pred odhodom iz Trsta za vseh 450 romarjev. Ko je videl Turek to strašno pismo, je dobil tak rešpekt pred nami, da smo bili takoj prosti.

V mestu nam je bil že preskrbel naš vestni dragoman iz Jafe, slavni Francis Talamás, vozov v obilici, da so nas popeljali na Karmel. Zelo prijetna je bila vožnja v večernem mraku. Cesta je zložna in kaj lepa, nekaj nenavadnega za tiste kraje. V dobri pol uri smo bili na vrhu. Samostanski predstojnik (če se ne motim, je Nемеc iz Kolina) nas je prav prijazno sprejel. Odkazali so nam prijazne sobice, kjer smo odložili svoje stvari in se za prvo silo nekoliko ocedili. Prijeten hlad je pihal skozi okna. O, nesrečna okna, da ste ostala odprta ves večer! Toda o žalostnih nasledkih odprtih oken kasneje!

Nato smo šli počastit Mater božjo v samostansko cerkev, ki smo si jo pa drugi dan ogledali natančneje.

Po večerji smo si privoščili nekoliko od-dihja v lepi dvorani, nekakem salonu. Na jutrovem imenujejo to »divan«. Divan je prostor, kjer se shajajo domači in gostje k skupni zabavi in pogovoru, a tudi sploh imenujejo »divan« take zabavne sestanke, ki so po kosilu, še bolj pa zvečer po večerji, ker na jutrovem imajo glavni obed zvečer. Zato pravijo Hrvatje, posebno pa Srbi, namesto »govoriti« tudi »divaniti«. Besedo so vzeli od Turkov. No, in tako smo tudi mi »divanili« in prepevali ljube domače pesmi. Menihov nismo videli mnogo. Vsi imajo skoraj vedno strogo molčanje, le prijor je zaradi gostov opravičen, da jim je na uslugo. Tisti večer je bil med nami tudi neki jutrovski duhovnik, menda maronit, ki so ga zelo zanimali naši narodni napevi. Prav dobre volje smo bili. Toda nobeno veselje na svetu ne traja večno. Tudi nas je čakala še tisto noč neka posebna jutrovska nadloga. V tisti sobi, kjer sem se nastanil jaz z dvema tovarišema, sem že preje povedal, da so bila ves večer okna do kraja odprta. To priliko so porabile one jutrovske živalice, ki jim pravijo tam »moskitos«, ki bi jih pa mi Kranjci po njih zunanji podobi in velikosti obsodili za navadne

komarje. Saj še naš domači komar ni tako nedolžen, kakor se dela. »Zm, zm, zm . . .« ti pribrenči okolu ušes, se usede na lice, a še predno iztegneš roko, te zaskeli, kamor piči, da imaš dovolj. Toda proti jutrovskim so naši komaj senca. A kakor rečeno: skoraj nič se ne ločijo od naših po zunanji podobi; pač gotovo zato, da te lažje presleparijo. Toliko se je nateplo te živali v sobo, da so nas ščipali vso noč kakor za stavo, dasi so bile postelje od vseh strani dobro zagrnjene.

Celo noč nisem zatisnil očesa. Vojskovati se s to živalijo je pa zastonj, kakor sem poskusil. Najbolje je kar vdati se na milost in nemilost ali pa bežati. Dolgo časa smo še nosili na rokah in po obrazu spomine na tega sovražnika. Pa naj bo! Saj se nam je drugače povsod predobro godilo, smo si mislili, nekaj naj bo vendar za pokoro!

Prizor pred Jafom.

Drugo jutro smo maševali v samostanski cerkvi, ki stoji nekako sredi dvorišča ogromnega poslopja. Samostan je zidan v podobi podolgastega štiriogelnika iz velikih kamnov kakor kakšna trdnjava. Sedanje poslopje in cerkev je zidal laški menih brat Janez Fraskati (Frascatti). Leta 1826. je dobil zanj dovoljenje od turškega sultana. Prepotoval je skoraj celo Evropo in naprosil okoli pol milijona frankov (kron). Zidanje se je začelo leta 1827.

Karmelska gora je znamenita že iz najstarejših časov. Že Judom je veljala za sveto goro. Beseda »Karmel« pomeni »vrtni log«. V stari zavezi je bila gora poraščena z najplemenitejšim drevjem in najlepšimi cvetkami. Zato obeta prerok Izaija Mesijevemu kraljestvu »častitljivost Libanona« in »kra-

soto Karmelovo«. Tudi še sedaj pravijo, da v spomladnem času vsa gora kar diši samih duhtečih grmičev in cvetk. Verjetno je to vsaj tam, kjer so menihi hrib zopet obdelali in zasadili. Na karmelski gori je prebival dolgo časa prerok Elija. Njegova votlina je v cerkvi pod velikim oltarjem, kar priča napis pred vhodom. Notri je oltar s prerokovo podobo. Na drugem kraju gore je Elijev studenec in več votlin, kjer so prebivali njegovi učenci. Elija je osnoval tukaj posebno pre-roško šolo. Tudi prerok Elizej je bival tukaj. Uro hoda je na vzodnem grebenu Karmela kapelica, ki zaznamuje kraj Elijeve daritve. Kakor je znano iz sv. pisma, je tukaj priklical Elija iz neba ogenj na svoj dar in tako osramotil lažnjive preroke in duhovnike malika Bala. Tedaj je izprosil zopet od Boga dežja, ki ga že ni bilo tri leta in šest mesecev.

Pobožno poročilo trdi, da je tudi Marija z detetom Jezusom večkrat prihajala semkaj. Sv. cerkev sama prispevabljala lepoto preblazene Device krasoti Karmela. Že v prvih časih krščanstva so se jeli zbirati na tej gori pobožni možje; postavili so Materi božji v čast kapelico in živeli kot puščavniki tu v pokori in molitvi. Leta 1196. je ustanovil tukaj sv. Bertold poseben red, ki se zove karmeličanski. Leta 1291. so razdejali Turki samostan in menihe pomorili. Nato se je red preselil v Evropo. Karmeličanu sv. Simonu Stoku (umrl leta 1265.) je dala Marija posebno redovno oblačilo, škapulir. Tudi vsi Marijini častivci radi nosijo karmelski škapulir. Leta 1587. je dovolil papež Sikst V. karmeličanom obhajati praznik škapulirske Matere božje. Benedikt XIII. je leta 1726. ukazal ta praznik za celo cerkev na dan 16. julija. Samostan je bil popolnoma zopet pozidan leta 1636. Ob času francoskih vojsk je Napoleon porabil samostan za trdnjavo, pregnal menihe in nastanil tukaj vojake. Na samostanski strehi so nam še kazali nekaj krogelj iz vojnih topov. Leta 1821. so zopet Turki razdejali samostan. Kakor že omenjeno, se je sedanje poslopje jelo staviti leta 1827.

Cerkev je zelo svetla in prijazna; zidana je nekako v krogu in ima visoko kupolo. Veliki oltar stoji zelo vzvišen nad drugo cerkvijo. Dvojne stopnjice, ob vsaki strani nad Elijevo votlino, vodijo k oltarju. V njem je dragocena starodavna podoba karmelske Matere božje. Nasproti zakristiji poleg velikega oltarja je kapela sv. Jožefa. Stranska oltarja sta posvečena eden sv. Janezu Krstniku, drugi sv. Simonu Stoku. Ko smo opravili presv. daritev, smo si ogledali še samostan.

Silno prostora je v njem. Nad vsako celico in drugimi prostori so prav zanimivi latinski napisi, izreki sv. pisma ali od raznih znamenitih mož. Pokazali so nam muzej z zanimivimi okameninami, bogato knjižnico in med drugimi znamenitostmi tudi sv. pismo v indijskem jeziku. Napisano je na podolgastih lesenih desčicah, ki so nanizane na vrvi.

Dolgo časa smo uživali tudi krasni razgled s samostanske strehe.

Pred samostanom je na vrtu kamenit križ, postavljen v spomin onih francoskih vojakov, ki so bili ob Napoleonovih vojskah leta 1799, tu pomorjeni in pokopani.

Na robu gore stoji majhno poslopje s stolpom. V njem je svetilnik, ki sveti mornarjem daleč tja na morje. Med tem poslopjem in samostanom stoji sredi prostranega dvorišča na kamenitem stebru lep bronast kip Marije brez madeža spočete. Ta krasni spo-

menik so dali postaviti katoličani republike Čile v Ameriki.

Pogledali smo tudi precej velika gospodarska poslopja poleg samostana in lepo živino v prav čedno urejenih hlevih. Posestva si je v zadnjem času samostan precej nakupil, tako da je skoraj ves konec Karmelske gore, kjer stoji samostan, last karmeličanov. Seveda so si morali ograditi vse z zidom, ki meri 10 km v obsegu. Šele tako mejo Turki nekoliko poznajo.

Seveda je bilo ob tem času malo zelenega, pač pa mnogo več kakor doli v Judeji. Opažli smo tudi neke vrste hrastovih dreves, kakršnih na jugu Palestine ni videti.

Solnce je silno pripekalo, ko smo po kosilu in pristrčnem slovesu zasedli vozove in se odpeljali z gore nizdol preko širne Ezdrelonske planjave proti ljubkemu Nazaretu.

(Dalje prih.)

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep sedme vadbe se je nekoliko zakasnil. Poletni čas ni ugoden za take poizkuse. Došlo ni mnogo rešitev, a kolikor jih je, so dobre.

1. Na prvo vprašanje ni bilo treba odgovarjati v pismu; zadosti je, če vsak sam pri sebi premisli, kaj je na tem. Vendar naj povemo, kaj uči sveta Cerkev o milostih vrednega svetega obhajila.

»Kruh iz nebes si jim podelil, ki vse sladkosti v sebi ima«; te besede sveta Cerkev zato tolikrat ponavlja, da nam vedno na novo v spomin kliče veliko resnico, da je v sv. R. Telesu pričujoč sam Gospod Jezus Kristus, vir vse sreče in sladkosti.

Zakaj pa tako malo občutimo te sladkosti pri svetem obhajilu?

Praden odgovorimo na to vprašanje, moramo ločiti tiste, ki sveto obhajilo vredno prejmo od onih, ki ga ne vredno prejemajo.

Ti zadnji ne morejo čutiti nobene sladkosti, ker se z ne vrednim obhajilom strašno pregreše in si grozne kazni nakopljejo; to boli; vest peče.

Kdor pa sveto obhajilo vredno prejme, vselej zadobi obilo milosti, in je vsled tega lahko vesel in zadovoljen; kar je že neka sladkost. Mera teh milosti je večja ali manjša. Kakor je Bogu všeč in kakor se človek bolj ali manj skrbno pripravlja za sveto obhajilo. To lahko skuša vsakdo sam nad seboj.

Bog pa daje večkrat pobožnim dušam okušati še posebne sladkosti iz svetega ob-

hajila. Te posebne sladkosti so popolen dar sv. Duha, in jih deli, komur hoče in kolikor hoče. Vendar je po nauku ascetov (= učenikov duhovnega življenja) tudi v tem red in pravilo, da je Bog toliko bolj darežljiv, kolikor bolj je človekovo srce sprejemljivo.

Kdor torej hoče okušati te posebne milosti in sladkosti svetega obhajila, mora svoje srce popolno odtrgati od posvetnega veselja in vživanja in se pripravljene kazati z Jezusom in za Jezusa radovoljno prevzeti in pretrpeti vse križe in nadloge. — Pojdi in poskusi!

2. Ali je mogoče vpeljati po naših cerkvah vsakdanje sveto obhajilo?

Vsi odgovori soglašajo s tem, da je to mogoče, dasi dokaj težko. Treba je veliko dobre volje in gorečnosti od strani duhovščine in od strani vernega ljudstva. Marijine družbe, tretji red in razne bratovščine morajo z dobrim zgledom naprej iti, drugim pot kazati ter jih za seboj voditi. Spočetka pojde težko in bo mnogo sitnosti in ovir, sčasom pa se pot uglaadi in lepa navada se v ljudstvu vkorenini in udomači. — Duhovniki bodo res imeli več dela z rednim spovedovanjem, pa tudi ta težava se bo dala premagati s praviimi pomočki.

3. Kolikokrat je treba iti k sveti spovedi, da sme kristjan več dni po vrsti prejemati sveto obhajilo?

Za vredno sveto obhajilo je predvsem potreben stan posvečujoče milosti božje; zato

mora vsakdo iti pred obhajilom k spovedi, komur vest očita smrten greh. Dokler ostane v stanu milosti božje, more tudi vredno prejemati sveto obhajilo.

Vendar prav pišejo skoro vsi reševalci tega vprašanja, da ima pri tej reči zadnjo besedo spovednik, ki bo ravnal po svoji previdnosti. Za vsakdanje obhajilo skoro sploh terjajo vsaj mesečno spoved.

4. Kaj morejo storiti družbe in ljudje sploh, da olajšajo duhovnikom to opravilo?

Treba je napraviti pravi red in ga držati pri tem svetem opravilu. Red morajo držati spovedanci, da se lepo razvrstijo po kraju in času. V nedeljo naj pride k spovedi tisti, ki ne more med tednom; drugi pa po dnevih, kakor njim in spovedniku prav pride.

Potem naj se vsakdo za spoved res dobro pripravi, da spovedniku ni treba dolgo izpraševati in učiti. Ložej je spovedati 20 dobro pripravljenih, ko en par slabo pripravljenih.

Kar je še drugih olajšav mogočih, se uporabijo ob času, ko je mnogo spovedancev pri spovednici.

Za izredne slučaje se povabijo še tuji spovedniki, pa je za vse preskrbljeno.

Vsi pa, ki ste dobrega srca, molite pridno, da Bog da in ohrani to veliko milost vsakdanjega obhajila vaši fari in cerkvi.

Osma vadba.

Sv. Janez Evangelist nam popisuje v drugem poglavju svojega evangelija očiščenje templja v Jeruzalemu; pravi, da je spletel Jezus bič iz vrvic ter pognal iz svetišča trgovce in živino. (Glej »Zgodbe«, str. 152.).

Na Oljski gori pa Zveličar ni pustil Petru in apostolom, da bi ga bili z mečem branili pred sovražniki.

Sveta vera nas uči, da je naše življenje na svetu vojska, da je vsak odraščeni kristjan vojak Kristusov, ki se mora hrabro boriti za nebesa. Celo orožje kristjanov v tej vojski nam natanko našteje in opiše sveti Pavel v listu do Efežanov (6., 10—17), kar se bere 21. nedeljo po Binkoštih.

Na drugi strani pa nam zopet priporoča sveto pismo krotkost in potrpljenje z bližnjikom, ko nas krivično preganja in zatira.

To so dvoje vrste dolžnosti, ki izvirajo iz krščanske čednosti srčnosti. Na potu proti nebesom zadene človek na razne težave in ovire, katere je treba premagati ali s tem, da se jih krepko lotimo in jih s poti spravimo, ali pa, če to ni mogoče, da jih srčno in potrpežljivo prenašamo; torej včasih vojak, včasih mučenec.

1. Kdaj mora kristjan delati, boriti se, da izpolni svojo dolžnost; kdaj je zadosti, voljno trpeti?

2. Kateri so sovražniki dobrega kristjana, s katerimi ne sme nikdar skleniti miru?

3. Za katere dobrine se mora vojskovati?

Na grobu † gosp. župnika Globelnika.

Krila nad Teboj razstri
tužni angel smrti. —
Trudne si oči zapri
na mrtvaškem prti.

Glej, zastaja v griu glas,
ko stojim vrh groba . . .
Plakam, kličem one dni,
ki jih skrtil je grob noči . . .

Naj nevtešno plakam? — Ne!
Duh po zemlji gleda:

Strah, brezup in skrb, gorje,
srca strast razjeda. — —
Tolažnico vidim smrt,
ki nas v sreče spremlja vrt! —

Spavaj! Grob domač Ti daj
mir po težkem deli! —
Duši Bog podeli raj, —
mi pa bomo peli:
Blagor mu, ki v Bogu spi,
njemu sreče konca ni!

F. Žgur.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Za praznike. Predsedstvo zveze nepolihičnih katoliških društev na Češkem (nemški del) je poslalo v imenu 30.000 katoličanov prošnjo, naslovljeno avstrijskim škofom, da bi se poslužili pravice, ki jo podeljujejo sveti oče v dekretu glede skrčenja cerkvenih praznikov, t. j. da bi ne odpravili nobenega sedaj veljavnega praznika. Prošnja je primerno utemeljena.

Da bi pri starem ostalo. Škofijstvo v Freiburgu (Breisgau) je predlagalo sveti stolici, naj bi se doslej zapovedani prazniki tudi v bodoče ne odpravili. Dokler sveta stolica ne odloči, ostane vse pri starem. — Vsled prošnje kardinala - primasa in vsled predloga kongregacije zborov so sv. oče dovolili, da ostanejo za Ogrsko v letu 1912 še vsi prazniki v veljavi.

Dunaj. Pripravljalni odbor za prireditve mednarodnega evharističnega kongresa je pod predsedstvom nadškofa dr. Nagla sklenil, da bo veliki kongres od 12. do 15. septembra prihodnjega leta. — Pokroviteljstvo je prevzel cesar Franc Jožef I.

Intronizacija dunajskega nadškofa dr. Nagla je bila 24. septembra v cerkvi pri sv. Štefanu. K slovesnosti so prišli: dr. Rössler, škof v St. Pöltnu; dr. Hittmair, škof linški; vojaški škof Bjelik; pomožni škof Zschoke s stolnim kapituljem, armenski nadškof Govrik; dvorni škof Mayer; naučni in finančni minister; minister za javna dela, župan dunajski dr. Neumayer z mnogimi svetovalci; veliko društev z zastavami itd. Cesarja je zastopal nižjeavstrijski namestnik baron Bienrth.

Posvečenje nove cerkve. Na Mali Šmaren je posvetil sarajevski pomožni škof dr. Ivan Šarić tri nove zvonove za novo cerkev. Bl. Gospe pri samostanu sv. Jožefa na Banjskem Brijegu pri Sarajevem. Največji zvon, (800 kg), posvečen preblaženi Devici, je dar knezoškofa ljubljanskega, ki je obenem posvetil novo cerkev na rožnovensko nedeljo; drugi zvon je posvečen svetemu Jožefu ter čaka še plačnika; tretjega je plačal p. n. nadškof zagrebški dr. Anton Bauer.

Kako se to vjema? Vsepovsod tožijo o draginji, o pomanjkanju, o bedi. Res je hudo, kjer si ljudje ne morejo na noben način po-

magati. Bede pa ne povzročajo kmetje in klerikalci, kakor se to čuje na demokratskih shodih, ampak nekoliko uima (suša), še bolj pa židovski kartelisti, ki vse stvari na ume ten način draže. Če pa pogledamo v življenje, kakršno je danes po mnogih krajih, bi morali pa vendar reči, da se ne sklada s tožbami o revščini, pomanjkanju in draginji; saj nedelje in prazniki skoraj ne zadostujejo več za neštete veselice, zabave in popivanja. Plesi, igre in gledišča in druge zabave si podajajo roke; novosti v modi, napuhi v noži, iznajdljivost v športu je na dnevnem redu. Vse to nič ne pojenjuje, raste od dne do dne, zraven se pa množe tožbe o posirovelosti mladine, o izgredih med odraslimi itd. Kako se to vjema s pomanjkanjem in bedo?

180.000 K škode so napravili soc. demokrati 17. septembra t. l., ko so divjali zoper »draginjo«. Kdo bo plačal to vsoto? Ali bo draginja vsled tega zmanjšana?

XI. zborovanje ogrskih katoličanov bo letos od 12. do 14. novembra v Budimpešti.

Nekaj veselega za katoliško Cerkev! L. 1910 je bilo v Ameriki skupno okrog 40.000 drugovercev sprejetih v katoliško Cerkev. Vseh katoličanov v Ameriki, zapisanih v cerkvenih maticah — je zdaj že skoraj 15 milijonov. Leta 1790 jih je bilo nekaj čez 30.000. Danes pa je samo duhovnikov (svetnih in redovnih) 17.000. — Lani je bila dozidana in posvečena ena najlepših cerkva v New Yorku, namreč stolna cerkev sv. Patrika. Zidali so jo 50 let; stroški so znašali do 20 milijonov kron.

Stališče Cerkve na Italijanskem je čedalje bolj neznosno. Predvsem se odlikuje v sovrastvu do cerkve pod županstvom žida Nathana sodrga v Rimu. Vse kaže, da pripravlja mednarodno framazonstvo revolucijo zoper cerkveno in svetno oblast. Katoliška društva v Rimu so imela nedavno protestno zborovanje zoper množično napade na poglavarja sv. Cerkve.

Da so le v nasprotju s sveto Cerkvijo in s pomenljivimi cerkvenimi obredi, pa so zadovoljni svobodomiselci in njihovi privrženeci. Vedno kaj iztaknejo, da begajo in motijo svet in ga odvračajo od cerkvenega mišljenja. Tako so zadnjič že v tržaški zbornici dali na dnevni red predlog o sežiganju

mrličev. Nekateri ljudje so tako nedočkani, da se hočejo že tukaj žgati; saj bodo imeli za to še dovolj časa tam . . . Na Pruskem so v državnem zboru z dvema glasovoma večine sprejeli postavbo, ki dovoljuje sežiganje. Po celi Nemčiji je bilo v zadnjem letu v 25 obstoječih krematorijih (peči za sežiganje mrličev) že vpepeljenih okrog 7000 mrtvecev.

V nemškem Gradcu so zborovali začetkom oktobra avstrijski abstinentni voditelji, med njimi tudi slovenski zastopniki.

XIII. mednarodni protialkoholni kongres je bil v Haagu na Nizozemskem od 11. do 16. septembra. Udeležilo se ga je 1200 oseb od vseh platí. Duhovnikov je bilo navzočih 53, trije iz Avstrije, štirje iz Poljske. Večinoma so vsi govorniki povdarjali dejstvo, kako slabo vpliva alkohol na potomstvo, in da je na tisoče in tisoče otrok duševno in telesno zastalih vsled alkoholizma pri starših.

Služba božja na parnikih za izseljenca. Dunajska »Družba sv. Rafaela« je izposlovala pri severonemškem Lloyd v Bremenu, da se bo mogla na parnikih, ki vozijo v Ameriko, opravljati služba božja. Parniki bodo opremljeni s posebnimi kovčeki, kjer bo vsa priprava za sveto mašo. Enako ugodnost je vsled prošnje Rafaelovega društva dovolila tudi avstrijska parobrodna družba »Austro-Americana«. Na velikem parniku »Cesar Franc Jožef L.« je že napravljen oltar za sv. maše. Rafaelova družba pa bo oskrbela sama vse potrebščine za sveto mašo.

V bojnem ognju. Ko se je pričela vojska med Italijani in Turki, je vrhovni predstojnik frančiškanov v Rimu zapovedal misijonarjem v Tripolisu (Sev. Afrika), kjer je bilo središče ognja, da ne smejo zapustiti svojih mest. Katoličanov v Tripolitaniji itak ni veliko čez pet tisoč, ki imajo 39 misijonarjev iz frančiškanskega reda in 7 marijanitov.

Konec trgovine s sužnji. Časopisi so naznanjali svetu, da je novi guverner v Tripolisu, laški admiral Ricci, slovesno proglasil, da je suženjstvo v Tripolitaniji odpravljeno in da je odslej strogo prepovedana trgovina s sužnji. Vsaj to dobro bo prinesla severni Afriki turško - laška vojska, da bo vendar enkrat odpravljeno to človeške družbe nevredno početje.

Po domovini.

Duhovniške izpremembe v ljubljanski škofiji. Za profesorja verouka na kn. šk. gimnaziji v Št. Vidu je imenovan ondotni bivši prefekt č. g. dr. Fr. Kulovec. — Župnija Št. Janž je podeljena č. g. Ludoviku Bajec, žup-

niku pri Sv. Trojici pri Cerknici. — Stalni pokoj je dovoljen č. g. župniku v Hinjah, Frančišku Zbašnik. — Odpovedali so se župnijam čč. gg.: Franc Kralj, župnik v Dobrnič; Anton Hribar, župnik v Št. Gotardu; Al. Rudolf, župnik na Čatežu ob Savi. — Za žup. upravitelja pri Sv. Trojici nad Cerknico je imenovan č. g. Iv. Štrubelj, kaplan v Velikih Laščah. — Prestavljena sta čč. gg.: Feliks Funtek iz Stopič v Velike Lašče in Josip Koželj iz Kočevja v Stopiče. — Za nemškega pridigarja v ljubljanski stolni cerkvi je prišel v Ljubljano znani jezuit Emil Volbert.

Ljubljansko semenišče je prenovljeno; dobilo je nov hrastov tlak, nova okna itd. Za prenovitev je država prispevala okrog 50 tisoč kron. Na novo sprejetih je letos 26 bogoslovcev. — Novo semenišče bodo zidali v Djakovem.

V mariborsko semenišče je sprejetih v I. letnik 18 gospodov bogoslovcev.

† **Župnik Janez Globelnik.** Ljubljanska škofija je zopet izgubila vnetega delavca v vinogradu Gospodovem. Nepričakovane smrti je umrl v najlepših letih župnik v Št. Vidu pri Vipavi č. g. Janez Globelnik. Rajni je služboval okrog 15 let na Polšniku, kjer je z mnogimi žrtvami in z velikim naporom oskrbel faranom novo Marijino cerkev. Dasi še v čvrstih letih, ga je nadlegovala srčna napaka, kar mu je povzročilo hitro, nenadno smrt.

V Ljubljani je umrl po kratki bolezni (pljučnici) vpokojeni župnik č. g. Fr. Jarc. Bil je dolgo vrsto let župnik na Mirni pri Št. Rupertu. N. v m. p.!

DRUŽBA SV. MOHORJA.

Družba sv. Mohorja v Celovcu šteje letos 84.855 udov. Vsi ti prejmejo letos naslednji književni dar:

1. Molitvenik za šolsko mladino.
2. Koledar za leto 1912.
3. Deseti brat.
4. Mladim srcem.
5. Na Jutrovem.
6. Zgodbe sv. pisma, 17. zvezek.

V zameno ali v doplačilo — kakor si je kdo pri vpisovanju želel — se še doda:

7. Troje povesti.

Z razpošiljatvijo smo pričeli ravnokar. Potrudili se bomo, da častiti udje dobijo knjige najprej ko mogoče. — Red za letošnja razpošiljatev je sledeči:

1. Amerika, Afrika, Azija.
2. Krška škofija.
3. Razni kraji.
4. Tržaško-koprška škofija.

5. Lavantinska škofija.
6. Ljubljanska škofija.
7. Goriška nadškofija.

Cenjene gospode poverjenike, katerim se knjige pošiljajo, nujno prosimo, naj t a k o j, ko dobijo »avizo«, pošljejo po nje na železniško postajo, da ne bode sitnih reklamacij, ki povzročujejo družbi samo zamudo in nepotrebne stroške. Obenem vsem čč. gg. poverjenikom, ki prejmejo po železnici po več kot eno balo, vljudno naznanimo, da se nahaja zapisnik udov vedno v oni bali, ki ima najnižjo številko.

Stroške, katere so imeli gg. poverjeniki za odposlatev denarja in prejem knjig, morajo jim posamezni udje povrniti.

One gg. poverjenike, ki dobivajo svoje knjige neposredno v družbini tiskarni, prosimo, naj čim prej pošljejo po nje, da nam zavoji ne zastavljajo prepotrebne prostora.

O d b o r.

Naprošeni smo kot dodatek k prejšnjemu naznanilu objaviti še to-le prošnjo:

MOHORJANI! — »SLOVENSKA STRAŽA« VAS KLIČE.

Zopet Vas je družba sv. Mohorja razveselila s krasnim književnim darom. Za udnino dveh kron dobite šest lepih knjig, katere Vam bodo krajšale dolge zimske večere. Kako pa lahko najlepše izkažete hvaležnost? Družba sv. Mohorja sama ima svoj sedež v mestu, kjer prebivajo najbolj zagrizeni naši narodni nasprotniki, ki nam hočejo ugrabiti našo lepo zemljo in zatreti naš mili slovenski jezik. Družba sv. Mohorja je največja slovenska trdnjava v naši, narodno najbolj ogroženi Koroški in njenem glavnem mestu Celovcu. Veliko napadov je že morala prestati od strani nemških nestrpnih in zato jo bo gotovo razveselilo, ako bo vsak Mohorjan v znak hvaležnosti, da mu za tako nizko ceno podaja vsako leto toliko duševnega kapitala in zabave, ob sprejemu knjig daroval za »Slovensko Stražo« vsaj 10 vinarjev.

Mohorjani! Lansko leto ste se radi odzvali naši prošnji in poslali skupno 2748 K 4 vin. Srčna Vam hvala za ta lep dar. **Prosim Vas pa, da se nas tudi letos spomnite s še obilnejšim darom.** »Slovensko Stražo« čaka v bodočem letu ogromnega dela, katero bo pa mogla izvršiti le, ako bo dobila za to potrebna sredstva. **Armada Mohorjanov šteje nad 84.000 članov, ako bi vsak član daroval »Slovenski Straži« vsaj 10 vinarjev, bi se nabrala že lepa vsota, s katero bi bilo obmejnim Slovincem veliko pomagano. Gg. poverjeniki**

družbe sv. Mohorja — prav vsi pomagajte »Slovenski Straži«, naberite pri razdelitvi knjig kar največ darov.

Mohorjani! »Slovenska Straža« zaupa v Vas in je prepričana, da se bode po Vaši požrtvovalnosti lani nabrani znesek letos vsaj potrojil.

Osrednje vodstvo »Slovenske Straže«.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Razširjanje sv. vere po vsem svetu. Spreobrnjenje nevernikov, spoznanje krivovercev, združenje razkolnikov. Trudi in prizadevanja katoliških misijonarjev. — Pravo krščansko življenje med katoliškimi narodi. Spreobrnjenje grešnikov. Krščansko življenje po mestih in industrijskih krajih. — Nameni sv. očeta. Vsi katol. škofje in duhovniki. — Napredek katoliške stvari v Avstriji. — Katoliško življenje med Hrvati. — Versko življenje v naši domovini. Naša mladina. — Naši rojaki na tujem. — Napredek abstinence. — Da bi nam Bog dal srečno smrt. — Vsi, ki bodo ta mesec umrli.

Zasebne zadeve: Neko dekle iz Koblje glave se priporoča v molitev za zdravje. — Neka Mar. hči za vredno prejemanje sv. zakramentov, ljubezen in stanoovitnost. — Neka družina, posebno oče in sin. — Vse že priporočene, a še ne izpolnjene želje.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: L. B. iz Trsta. — M. F. iz Škofje Loke. — I. R. iz Radeč. — K. J. iz Žalca. — A. N. (odkod?)

Naročajte in priporočajte
Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1'50K, lepše 1'90K.

Mali protialkoholni katekizem

á 10 vin., na 10 izvodov eden povrh. Dobiva se oboje v Katol. bukvarni ali pri Ničmanu.

Važne določbe o predstojništvu Marijinih družb.

Zadnjič smo govorili o volitvi predstojništva. Dodati bi imeli k temu še to, na kar smo bili opozorjeni, namreč glede starosti izvoljenih. V predstojništvo naj se ne volijo ne premlade, ne prestare; ne mlajše kakor 18 let in ne starejše kakor 45 (izjemno 50) let.

Danes bi imeli govoriti, kakor je bilo zadnjič napovedano, o delovanju predstojništva. Preden pa o tem govorimo, naj bo prej še nekaj drugih važnih pojasnil.

Najprej se pogovorimo o imenih, da se bomo razumeli in da jih bomo povsod enako rabili.

Vsi skupaj se imenujejo »predstojništvo« (latinsko magistrat ali konzult), da se loči od društev, ki imajo »odbor«. Namesto »odborniki« bi se mogli imenovati »predstojniki«. — Razni udje predstojništva imajo ta-le imena: duhovni predstojnik je »vodnik« ali »voditelj« (praeses), ker on družbo »vodi«. — Prvi izmed udov je »prednik« (ica) (prefekt), ker je pred drugimi. — Ponekod ima prednik dva »pomočnika« (asistenta); večina naših družb pa tega nima. — Vsi drugi udje predstojništva se imenujejo »svetovavci« (-ke) (konzultorji). Ti naj bodo porazdeljeni po raznih delih župnije, da morejo družbo nadzorovati. — Vsaka družba naj ima še enega

nadzornika novincev. Ta je lahko prednik sam ali pa kdo drug; biti mora posebno razumen, goreč in skrben. Zdaj, ko imamo že dvojno stopnjo priprave (aspirante in kandidate ali prosivce in novince), bi bilo treba — ako duhovni vodnik tega sam ne opravi — že dveh ali po potrebi še več takih nadzornikov oziroma pomočnikov.

To so torej imena, — da se razumemo. Tedaj ne zamenjavati (kakor se je doslej večkrat godilo, ko še nismo imeli trdno določenih imen) »vodnika« s »prednikom« in prednika z vodnikom!

Vsako predstojništvo ima primerno število udov, kakor je družba velika. Približno tako-le: na 20 udov 3 člane predstojništva, na 50 — 5, na 100 — 8, na 200 — 12, na 300 — 15. Toda to je le približno določeno, da se veste malo ravnati. Ni tako natančno. Če ima župnija več vasi, mora biti več svetovavcev, ker mora imeti vsaka, vsaj količkaj večja vas, ki ima po nekaj članov ali članic, svojega svetovavca (vko).

Zdaj pa poslušajte važne resnice in določbe!

Na predstojništvu je pri družbi zelo veliko ležeče. Največ je na vodniku, potem pa na predstojništvu. »Bogoljub« pa ni kraj, kjer bi duhovnim vodnikom navodila dajali; zanje je pisan »Vodnik ma-

rijanski«, ki ga menda že vsi v roki imajo. Torej tukaj govorimo o nalogah predstojništva.

Predstojništvo ni dosti, da je samo izvoljeno, marveč **se mora svoje naloge tudi dobro zavedati**. Da pri naših družbah marsikje ni pravega življenja, je mnogokrat krivo tudi predstojništvo, ker se ne zaveda svoje naloge in je ne izpolnjuje.

Zapomnite si posebno dobro sledeči dve debelo tiskani resnici:

1. Predstojništvo pri Marijinih družbah nima odločivnega ampak le posveto-vaven glas. To se pravi: zoper voljo vodnika ne more nič ukreniti. Duhovnik je popoln (absoluten) gospodar pri družbi. Tako je pri vseh cerkvenih družbah, — drugače kakor pri svetnih društvih, kjer predsednik ni sam absoluten gospodar, ampak mora to izpeljati, kar večina odbora sklene. Torej zoper voljo vodnikovo predstojništvo ne more nič ukreniti; ono mora delati v vedni pokorščini do vodnika in svoje sklepe njemu v odobrenje predložiti.

No, to je že znana resnica. Manj znano pa je to, kar zdaj pride: Če pa tudi predstojništvo brez vodnika ne more ničesar ukreniti, je pa vendar **tem bolje, čim bolj pomaga vodniku družbo voditi, čem bolj samo v delovanje družbe posega** — z odobrenjem vodnikovim seveda. So opravila, ki jih predstojništvo vodniku ne

more odvzeti (n. pr. nagovore imeti); kar pa more, to naj pa predstojništvo samo prevzame, da duhovniku, ki ima drugega dela veliko, delo pri družbi olajša.

Da bo predstojništvo svojo nalogo vršilo, mora imeti **seje**. Če nima sej, predstojništvo nima veliko pomena. Ker če skupaj ne pridejo, ne bodo kaj posebnega ukrenili. — Seja naj bi bila navadno vsak mesec, in sicer pred shodom. Le pri malih družbah bi utegnila zadoščati vsak drugi mesec. — Ni treba, da je duhovni vodnik vselej zraven. Toda kar se sklene, se mu mora predložiti v odobrenje. — Pri sejah se mora vse povedati, kar je potrebno. Tam ni čas molčanja! Žato pa se mora na zunaj **strogo molčati**, kar se je pri sejah govorilo! Kdor ne zna molčati, ta ni za predstojništvo!

Tako, zdaj smo glavne splošne določbe podali. Poudarimo še enkrat: Predstojništvo ima pri družbi **važno nalogo**. Predstojništvo, ki svoje naloge ne pozna, je večkrat krivo, da v družbi ni pravega življenja.

To bi bila podlaga delovanju predstojništva. Zdaj pa pridemo do delovanja samega. Kateri sta dve glavni nalogi predstojništva?

1. **Družbo nadzorovati.**
2. **Za vsestranski prospeh in napredek družbe skrbeti.**

O teh nalogah v prihodnjih številkah.

Prošnja.

Tu pri Tebi, rajska Deva,
duša plava v svetem miru,
tukaj se srce ogreva
ob ljubeznipolnem viru.

Tu pred Tabo svet mi gine,
ko v oko Ti zrem ljubeče;
duh pa dviga se v višine,
k domu nepopisne sreče.

O da bi mi bilo dano
vedno tu pri Tebi biti,
mirno in otroškovdano
kakor lučka Ti svetiti!

Ker pa to ne more biti,
prosim Te le eno: Mati,
prej ko Tebe kdaj žaliti,
dej mi raje smrt poslati! . . .

F. C.

† Bogoslovec g. Karol Purič.

Repentabor pri Trstu.

Večkrat je že pisal »Bogoljub«, da ne bo objavljajal smrtnih obvestil. Naj se zdaj dovoli mala izjema! V petek popoldne ob 3. uri smo izročili pri nas zemlji našega rojaka, gospoda Karola Puriča, četrtoletnika goriškega semenišča. Naši škofiji, v kateri vlada toliko pomanjkanje duhovščine, je zadan s to izgubo bridek udarec. Bil je pokojni Karol čednosten mladenič, poln ognja in navdušenja za duhovsko službo. Precej prvo leto bogoslovja je bil že kar cel mož. Član Marijine družbe, se je pokojnik živo zanimal za to prelepo organizacijo. Ko je lansko leto »Bogoljubov« g. urednik govoril v goriškem semenišču o abstinenci, je bil zopet pokojnik, ki je prevzel poverjeništvu in vso agitacijo. Bil je poverjenik za

»Bogoljuba« in »Zlato dobo« v semenišču. Izobražen glasbenik je z vnemo vodil orglane v semeniški cerkvi in imel mnogo prelepih načrtov za razširjenje prave cerkvene glasbe v tržaški škofiji in za krščansko izobrazbo sploh.

Pogreba so se udeležili skoro vsi goriški bogoslovci z gospodom vodjom na čelu, ki je vodil tudi spreved ob asistenci mnogo duhovnikov iz Trsta in okolice. Tovariši so mu zapeli, navdušenemu pevcu, dve lepi žalostinki, in ko se je ob odprtem grobu poslovil od pokojnika bogoslovec Žužek, je ostalo suho malokatero oko. Žalostne stariše naj tolaži Bog, tržaški škofiji pa daj še mnogo takih kandidatov za duhovski stan! Počivaj v miru, blago srce!

V blag spomin † Amaliji Tomc,

učiteljici pri Sv. Križu pri Litiji.

Moj namen ni hvaliti pokojnice pred ljudmi pri pisanju teh vrstic, ker to bi ne bilo tej dobri Amaliji po volji in bi mi odgovorila, da vsa hvala gre Bogu in presvetemu Srcu, ki ga je ona tolikanj častila. Moj namen je staviti njeno življenje le v zgled, ker takih zgledov pogrešamo ne samo v naši fari, ampak tudi po drugod. Minula so tri leta, odkar nas je zapustila ta blaga pokojnica in odšla na bolj lahko faro v službo, sedaj pa je bivala že v pokoju pri bratu v Ljubljani. Blizu 17 let je delovala med nami kot prva razredna učiteljica. Bila je zelo ponižna, miroljubna, vestna in pobožna. Vsakdanja sv. maša in sv. obhajilo je bilo njeno največje veselje, tolažba in moč, da je mogla svoj zelo težavni poklic izvrševati. Sme se reči, da kadar je bila prosta, je bilo njeno stanovanje večinoma pri Jezusu, v tabernakeljnu skritemu. Samo on ve, ki je vseveden, koliko je ona dobrega storila z molitvijo, z lepim zgledom naši fari. Čeravno jo je večkrat bolezen napadala, je bila vedno veselega obraza in zadovoljna s tem, kar ji je Bog poslal. Malo je mater, ki bi tako skrbele za dušni blagor svojih otrok, kakor je ona skrbelo za nji izročene učence in učenke. V do-

brem spominu mi ostanejo molitvice, ki sem jih od nje slišala kot njena učenka. Kadar je bil dan celodnevna češčenja, je bil zanjo dan veselja. Kako pridno je vodila učence in učenke pred tabernakelj in glasno z njimi molila sv. rožni venec; in ko je potekla 1. ura, je šla po drugi razred. Tako je delala, da so se vsi učenci in učenke udeležile molitvene ure, kar sedaj zelo pogrešamo. Ko je bila ustanovljena tukajšnja dekliska Marijina družba, je bila izvoljena za prednico. Kako vestno in ljubeznivo se je z vso skrbjo oprijela teh dolžnosti. Ona se je popolnoma zavedala, kaj je prednica pri Marijini družbi. Velika žalost je napolnila marsikatero srce, ko so naš vlč. g. voditelj na Mali Šmaren razglasili novico o njeni smrti in jo priporočili v molitev. Večinoma vsa dekleta so na Ime Marijino prejele sv. obhajilo in ga darovale za pokojno, kar jih je bilo pod njenim predništvom. In čeravno je ni več med živimi, pa njen duh še živi med nami. Ona ostane v nepozabnem spominu pri nas. Dal Bog, da bi bilo več tako vernih učiteljic in vzgojiteljic otrok, kakor je bila rajna Amalija, potem bi bil verouk v mladih srcih vkoreninjen. Bog Njena učenka.

Kako se gibljemo.

Abstinenčne odseke imajo dalje še te-le družbe:

Homec: I. st. 41, II. 42, (to so vse).

Žiri: I. st. 51, II. 24.

Dobrova: I. st. 16, II. 62.

Goriče: I. st. 11, II. 16.

Šmartno pri Litiji: I. st. 15, II. 51.

Višnja gora: I. st. 11, II. 110.

Semič: I. st. —, II. 33.

No, to so enkrat številke, da jih je človek lahko vesel! Pa zakaj ste jih tako pozno naznanili? Takih številke se ni treba sramovati in jih skrivati! — Zapomnite si: **Marijini družabniki morajo biti pokorni svojemu vodstvu: domačemu, dekanijskemu in škofijskemu na migljaj!** Kakor če bi vojaški poveljnik poklical vojake na plan: pri tej priči vse popuste in skočijo pred njega, kaj želi. Tam je telesna vojska, tukaj pa duhovna. Pri oboji mora biti stroga pokorščina, če hočemo biti močni, nepremagljivi proti svojemu sovražniku. Torej drugič nikar ne pustite, da bi bilo treba šele ropotati nad vami, ampak zadostuj rahla beseda!

Seveda, koliko je pa še družb, ki niso dale v tem oziru od sebe nobenega glasu! Vprašamo: Kar je na Homcu (v mali farici) in v Žireh mogoče, zakaj pa drugod ni?! Kje je zavira? — — — — —

Splošno pa moramo priznati, da se že **marsikje manj pije**, kakor se je. Pri vseh dekliških shodih letošnjega leta, pri katerih sem bil jaz pričujoč — razen na enem kraju — niso dekleta pile nobenega alkohola. Zgled so najprej dale vrle Vipavke, ki so pod trto zrastle.

Tudi od fantov-Orlov sem iz nekaterih krajev ravno to slišal. To je gotovo že lep napredek.

Ko bodo po vseh župnijah imeli pokazati take številke abstinentov, kakor v Žireh in na Homcu, potem se bo pa jelo že malo poznati in čutiti, da se silni sovražnik, ki nas je imel dozdej v oblasti, počasi umika, da se njegova moč majo.

Po tem potu naprej — pa vse družbe in vsa mladina! Ur.

V Novem Mestu so v nedeljo 24. septembra g. knezoškof slovesno blagoslovili novo lično kapelo v samostanu, ki bo služila zlasti za shajališče dijaške kongregacije. — Rožnovensko nedeljo pa je obhajala kongregacija dekliška svojo desetletnico z duhovnimi vajami in slovesnim shodom.

Št. Jakob v Rožu. Skupni shod dekliških Marijinih družb na Ko-

roškem. V nepozabnem spominu nam ostane praznik Imena Marijinega, kajti ta dan je bil za nas koroške mladenke, oziroma Marijine družabnice dan veselja in radosti. Nestrpnost smo pričakovale tega srečnega dneva, ko nam bo dana prilžnost, se osebno spoznati ter skupno navdušiti za dobro stvar, namreč za čast Marijino in v slavo naši slovenski domovini, ker le z združenimi močmi moremo upati, da bomo dosegli, kar imajo v sosednjih deželah na Kranjskem in Štajerskem. Shoda so se udeležile izven ene vse Marijine družbe, katerih šteje naša Koroška komaj deset in te so sledeče: iz Kazaz, Medgorij, Podkrnosa, Celovca, Žihpolj, Zilske Bistrice, Zile pri Beljaku, Gozdanj in naša Št. Jakobska. Zbranih nas je bilo 200 družabnic s petimi zastavami. Slovesnost se je vršila najprej v Podgorjah v staroslavni romarski cerkvi; ob 10. uri pridiga preč. g. dr. Martina Erlicha, prelata iz Celovca, kateri so nam govorili v ognjeviti besedah, kako naj častimo našo nebeško kraljico; po pridigi skupno sv. obhajilo, h kateremu so pristopile skoraj vse, nato pa je sledila slovesna sv. maša. Po sv. maši smo obnovile posvečenje ter pevajoč pesem »Slovo od Marije« odhajale v dolgem sprevedu proti Št. Jakobu. Ko smo dospete tja, je bil najprvo obed v Narodnem domu. Od dveh je bil v župni cerkvi sv. blagoslov s petimi litanijami; cerkvena slovesnost se je zaključila s par Marijinimi pesmami. Nato je bilo v Narodnem domu zborovanje. Govorov je bilo šest; govorili so trije gg. duhovniki in tri družabnice, katere je bilo res krasno poslušati. Sledilo bi bilo še več govorov, ali čas je potekel in dekleta so morale na vlak; razšle smo se v trdni nadi, da se čez leto zopet snidemo. — Po mučni osemletni srčni boleznii je mirno v Gospodu zaspala dne 7. avgusta Ana Pečnik, stara 17 let; se priporoča v sv. molitev.

Iz Idrije. Dekanijski shod! Ej, kako je zavrelo po našem mestu; to je bila nova, neznan beseda. Vse je bilo radovedno, kako se bo to vršilo; in dekanijski shod se je vršil v prav lepem redu, čeravno je deževalo. Zbralo se je okrog 200 zunanjih deklet, naše pa so prišle polnoštevilno. Ob 10. uri nam je govoril preč. gosp. Verhovec, vodnik žirovske Marijine družbe. Po veliki sv. maši je bilo skupno kosilo. Ob tričetrt na 1. uro pa seja predstojništev; vodil jo je dekanijski voditelj preč. g. Fr. Oswald, govoril pa preč. g. škofijski voditelj o dolžnostih predstojništva. Nato se je sklenilo ustanoviti Marijino zvezo, t. j.

zvezo vseh predstojništev naše dekanije. Članice so si že začele medsebojno dopisovati; upamo, da bo zveza pripomogla k prospehu vseh družb v naši dekaniji. — Ob pol 2. uri je bil skupen shod; govoril je preč. gosp. J. Kalan. Po litanijah je bila še mala zabava pri g. Didiču. Tudi tu nas je preč. g. Kalan razveselil s kratkim govorom. Dasiravno je deževalo, je bil ta dan za nas lep; vsem bo ostal v trajnem spominu. — Na rožnovensko nedeljo sta imeli idrijska in spodnjedrijska Mar. družba skupen shod. Čeprav nam je zopet nagajal dež, je precej deklet priromalo pozdravit rožnovensko Kraljico. Govoril je preč. gosp. Fr. Oswald o lurški Materi božji, katera je ob prikazovanjih sama molila sveti rožni venec. Vesele smo se zopet vrnile vsaka na svoj dom s trdnim sklepom, Marijo v tem mesecu vsaki dan pozdraviti z molitvijo presvetega rožnega venca.

S Homca. Dne 11. septembra t. l. so imele Marijine družbe Moravske dekanije svoj shod v božjepotni cerkvi na Homcu. Nad 500 Marijinih družabnic s sedmimi zastavami je prihitelo počastiti nebeško Kraljico na naš prijazni Homec. Pri znamenju sredi Homca je homška Marijina družba sprejela svoje sestre iz Moravske dekanije in homška družabnica Rezika Gostič je pozdravila dekanijskega voditelja prečastitega g. dekana Bizjana. Slavnostni govor v cerkvi je imel veleč. gosp. Alojzij Železný, ki je z ognjevitimi besedami navduševal Marijine družabnice k zvestobi in ljubezni do Marije. Nato je prečastiti gosp. dekanijški voditelj daroval sveto mašo. Nad 300 deklet je pristopilo k angelski mizi. Da so bila dekleta deležna več sv. maš, sta še maševala gospoda župnika iz Peč in Št. Gotarda. Po lepem poslovljnem govoru gospoda dekanijskega voditelja so bile slovesne pete litanije. — Shod se je v splošno zadovoljnost prav lepo izvršil.

Šmihel pri Šoštanjju. Dne 8. septembra t. l. je imela naša dekliška Marijina družba sestanek in ob tej priliki je govorila odbornica Neža Turnšek o blagoslovljeni vodi in nje pomenu, tajnica Mar. družbe Antonija Praprotnik o čednostih Marijinega otroka, odbornica Ana Golob je vabila še druga dekleta v družbo in razodela veselje, ki ga imajo dekleta, katere živijo res po pravilih Marijine družbe. Nežka Stanovšek je razložila stanje bolgarskih misijonov in ob tej priliki se je tudi darovalo 11 K 70 vin. za misijone. Deklamirala je tudi pesem »Matl ljubeznjiva« Ana Hrastnik. Nato so še zapela dekleta h koncu Marijino pesem in se zopet navdušile za daljno delovanje. Tudi imamo vrtec Marijine družbe za otroke.

Iz Žirov. Malo zbudlo nas je očitiranje škofijskega voditelja, da smo v nekaterih družbah samo zaspanke, da je ponekod vse premalo življenja v družbah. Če smo res zaslužile, da so nas malo okrcali, pa sprejmimo za dobro! Zato se pa le brž malo pohvalimo vsaj me Žirovke, ki menda od nas niste še nikoli nič slišali, ko smo tako zaplankane na koncu sveta. V zadnjem času smo posebno vzele na piko shode in skupna sveta obhajila. Pred shodom imamo vselej sejo, da se pomenimo, kaj naj se pri shodu pograja li pohvali, kaj naj se slabega odpravi ali kaj naj se novega vpelje. Da nobena ne more neopaženo izostati od shoda ali skupnega svetega obhajila, zato vsaka svetovalka pazi in pove za svoja dekleta prednici pri shodu, če katere ni bilo pri skupnem svetem obhajilu ali pri shodu, ne da bi se bila prej opravičila. Prednica potem imenuje one zanikarne vpricho vseh pri shodu. Z listki ali s klicanjem se nam je zdelo prenerodno. Tako nam nobena ne izostane, neopravičeno od shoda ali od skupnega svetega obhajila, ne da bi vse članice zato ne izvedele. — Pa še nekaj novega imamo. Oglasilo se je prav veliko novink iz nedeljske šole. Zato smo izvolili dve dekleti, ki ste vodnici teh novink. Večkrat mora imeti ena ali druga shode ali sestanke z njimi, da jih tako bolje pripravi na sprejem. Zmenijo se prav po domače, da deklice dobijo zaupanje in tako k vsakemu sestanku pripeljejo še katero novo. — Naj povemo še nekaj, kar je napravilo precej zamere. Odločili so, da vse nad 50 let stare družbenice od nekaterih dolžnosti oproste. Te so shodi in procesije, katerih se jim ni treba več udeleževati, drugače pa še ostanejo vpisane v družbi. One so nekako dosluženi vojaki, ki so pa vendar še naši. Pri nekaterih je bilo nekoliko godrnjanja, druge so pa same rekle, da je prav tako.

Iz Dola pri Hrastniku. Marijinega vnebovzetja dan je bila pri nas ustanovitev in prvi slovesni sprejem v Marijino družbo deklet. Pred sprejemom so nam v dveh pripravljavnih naukih krasno razložili namen in pomen družbe, zlasti kaj bomo izgubile in kaj dobile v Marijini družbi. Na praznik Marijinega vnebovzetja je bila ob 10. uri slovesna sveta maša s pridigo, popoldne pa slovesen sprejem. V slavnostnem govoru so nam preč. g. dekan razložili potrebnost in korist Marijine družbe za posamezne osebe, za cele družine, kakor tudi sploh za celo župnijo. Nato se je vršil sprejem, med katerim se je v naši novi veličastni cerkvi krasno razlegalo lepo petje navdušenih družabnic, katerih je pristopilo 50. Slovesnost se je zaključila s primerno Marijino pesmijo.

V Komendi je bil na praznik Marijinega Imena popoldne blagoslovljen nov kip nebeške Kraljice, za katerega je priredil prvi oltar na ženski strani kaj lepo g. Karol Hrovat iz Domžal. Poprej je od potresa sem le majhna slika na drugem oltarju spominjala na potrebo Marijinega oltarja. Kip je zares umetniško izdelal Slovenec Konrad Skaza v Gródnú na Tirolskem, kovinasta krona je narejena po lurški. Prenovljeni oltar je dekliška Marijina družba okrasila z zelenjem. Zbrala se je skoraj cela župnija k tej tako zaželjeni slovesnosti; saj je skoraj ni hiše, ki bi ne bila kaj prispevala za Marijin oltar in za olepšavo župne cerkve. G. Matija Koželj nam slika sedaj prezbiterij na presno, kakor ga je bil že pred 25 leti okrasil s sveto-pisemski dogodki iz življenja sv. Petra, a je velikonočni potres vse zidovje poškodoval, tako da se je moral prezbiterij podreti in nov, pa večji pozidati.

Iz Cerkelj pri Krškem. Pred dvema letoma se je zgradila lepa kapela Matere božje v Župečevasi, in letos dne 23. julija zopet nova v čast Srcu Jezusovemu, ki je bila tega dne posvečena. Kako krasen je bil sprevod na kraj slavnosti iz župne cerkve, kjer so blagoslovili gospod dekan novi kip! Marsikomu se je utrnila solza srčnega veselja, ko je zrl skoraj bi rekel nepregledno vrsto naših deklet Marijine družbe za svojo zastavo in krepko četo 50 Orlov v kroju in čez 30 brez kroja, ki so tvorili častno spremstvo svojemu Gospodu na poti k novemu bivališču v Župečovas. Pred lepo okrašeno kapelo se razpostavi procesija, kip se postavi na pripravljen prostor. Cerkveni pevski zbor zapoje lepo pozdravno pesem novemu Gostu, domače deklet iz Marijine družbe deklamira nalašč za to priliko zloženo pesem, v kateri posveti celo vas presv. Srcu Jezusovemu. Ker je vredna, da jo tudi javnost izve, prosim, da jo objavite.

Zdaj si tukaj, gost Ti naš ljubljáni,
hrepnenje našega srca;
prišel vendar dan je zaželjeni,
da pozdravi vas te radostna.

Hišica res slaba je, ubožna;
kajti kralj si, vse je Tvoja stvar.
Toda vedi, roka Ti pobožna
iz ljubezni dá ta borni dar.

Torej milostno na prestol sedi,
vdana Ti ga dá Župečavas;
in če prihitimo k Tebi v bedi,
sliši vzdihov naš proseči glas !

Oče pride, truden ves od dela,
in poklekne tu pred Tvoj oltar;
daj, da duša proč bo šla vesela,
naj družina srečna bo vsikdar!

Tu objokana Ti toži mati,
da v tujini sin je zgrešil pot.
Boš li pustil jo v skrbeh ječati,
izgubljenih ti pastir sirot?

Tam dekleta glej v obleki beli!
K Tebi zre zaupno njih oko.
Daj, da nežna cvetka ne izseli
iz gredic srca se, prosimo!

Kogar križi tarejo, trpljenje,
kdor Te prosi truden, obtežen:
čuj ga, pot resnica in življenje,
saj je Tvoj in Tebi izročén.

»Sin moj, hčerka, daj srce mi svoje!«
kliče mili Tvoj ljubeči glas.
Glej nas, tukaj smo, srce je Tvoje,
Tvoja hoče biti naša vas.

Vladaj našo vaš kot dobri oče,
druži naj nas vse ljubezni vez!
Zlij svoj blagoslov do zadnje kože,
milost Tvoja naj rosi z nebes!

Kdor od črede Tvoje kam zaide,
hodi zapeljan po cesti zmot:
Tvoje naj Srce ljubeče pride
in pripelje ga na pravo pot!

In ko smrtna noč na lice dahne,
takrat ne zapusti nas nikar!
Naj ljubezen Tvoja ne usahne
do vaščanov zvestih Ti vsikdar.

Zl. F. O.

Slavnost se je zaključila z dnevno primerno igro »Sirota«. — V torek, dne 8. avgusta, smo zakopali v grob pridno Marijino služabnico Alojzijo Omerza iz Župečevasi. Dasi je bila ubožna, je vendar pokazal pogreb, kako jo je ljubilo vse.

Spominjajte se umrlih sosester:

Marija Švajgar v Metliki. Zgled vsem dekletom v ponižnosti in lepem vedenju, zlasti služkinjam. Služila je 24 let pri eni hiši.

Frančiška Pirnat (odkod?) 24. avgusta, stara 24 let.

Kristina C. (?) 31. maja pri Sv. Duhu nad Krškim.

SLOVENSKI MISIJONAR

Vprašanje o spreobrnenu nevernikov.

Tisoč in šeststo milijonov ljudi živi na zemlji; od teh je le 600 milijonov kristjanov, rimskih katoličanov pa celo le samo 300 milijonov. Nad eno milijardo ljudi še sedi v temi in smrtni senci neverstva, ki se še niso udeležili blagoslova krščanstva.

In vendar poteka že drugo tisočletje proti koncu, odkar je prišel in trpel tisti, ki ga je Bóg bil obljubil kot rešitelja in osrečitelja vseh rodov zemlje. Ko to vidimo, ali se nam ne vsiljuje misel, da bi rekli, da je malo koristil Kristusov prihod, in da bi božjemu Zveličarju položili v usta besede, ki jih je govoril prerok nekaj: »Zastonj sem se trudil in za nič sem svojo moč potratil. Kako korist pri naša moja kri?« (Iz. 49, 4. Ps. 39, 10.)

Toda ne govorimo tako! Saj delo krščanstva je brez dvoma najvažnejše izmed vsega, kar ima pokazati vsa človeška zgodovina. Krščanstvo je nerazložljivo, ako bi ga hoteli razlagati na navaden človeški način. Imelo je za začetek živinski hlev in mučilni križ, za razširjevalce nekaj nevednih ribičev, razvijalo se je preko celih gorâ nasprotovanja in ovir in razvija in razširja se tudi danes pred našimi očmi z nepremagljivo močjo, s skrivnostno močjo svojih prvih let. To ni človeško delo, to je uspeh dela Zveličarjevega.

Toda kako vendar, da je svet še tako malo krščanski? da je še cela milijarda ljudi v temi in smrtni senci neverstva? Skrivnost božjega delovanja je to in pred skrivnostmi božjimi se mi ponižno uklo-

nimo. Vedimo, da kdor veličastvo preiskuje, ga častitljivost potare. (Preg. 25, 27.) Vedimo, da dva tisoč let je le kakor ena poteza v božji brezkončni večnosti, kajti tisoč let pred božjimi očmi je kakor včerajšnji dan, ki je minil in kakor ena ura ponoči. (Pr. 89, 4.) Za dotične daljne poganske kraje pač ni še bila ura spreobrnjenja. — Pa dasi je tako, dve stvari sta vendar, ki sta žalostni pa kruto resnični, in s katerima se ne more sprijazniti srce misijonarjevo: da námreč Zveličarja večji del zemlje še zdaj ne pozna, ne ljubi, mu ne služi, in pa da toliko ljudi umira brez prave vere, brez katere je nemogoče Bogu dopasti, in brez prerojenja po krstni vodi in Sv. Duhu, brez katerega je nemogoče iti v nebeško kraljestvo. (Hebr. 11, 6; Jan. 3, 5.)

. . .

Toda zdi se nam, da to vprašanje o spreobrnenu nevernikov, dasi je težko, vendar ni tako, da bi ne mogli nanj vsaj nekoliko odgovoriti; in da skrivnost delovanja božje milosti pri nevernikih vendar ni tako temna skrivnost, da bi je ne mogli vsaj nekoliko osvetliti.

Razširjanje evangelija namreč ni samo delo milosti božje, ampak mora biti tudi delo ljudi, delo človeških moči. Zveličar naš sam je to uredil tako. Nam ljudem je izročil spreobrnjenje nevernikov; saj je ljudem, svojim učencem, izročil nalogo učiti vse ljudi in deliti jim zakramente, po katerih dohajajo ljudem zasluge njegovega odrešenja. S tem nas je Zveličar čudovito počastil, ko nam je

izročil to veličastno poslanstvo. Kajti to poslanstvo, učiti ljudi in jim deliti božje milosti, je pravzaprav le nadaljevanje njegovega lastnega poslanstva.

Tako nas je storil Kristus za svoje pomočnike pri velikem delu spreobrnjenja. »Božji pomočniki smo.« (Kor. 3, 9.) Tako hoče Kristus, da mu vračamo njegovo neizrekljivo ljubezen do nas s tem, da tudi druge vodimo k njemu. Kajti božja neskončna modrost je sklenila, naj bo delo odrešenja vseskozi le delo ljubezni in požrtvovalnosti. Ker je prostovoljno padel človeški rod, naj se s pomočjo božjo tudi prostovoljno dvigne iz greha z lastnimi močmi. On pač želi, da bi se vsi ljudje zveličali in prišli do spoznanja resnice (1 Tim. 2, 4), in je, da to omogoči, poslal celo svojega edinorojenega Sina na svet, da bi bil svet po njem zveličan (Jan. 3, 16. 17), toda da človeški rod tudi prostovoljno vstane iz greha, je izbral ljudi, da posredujejo njegovo odrešenje človeškemu rodu. On je vse storil, kar je bilo od njegove strani potreba storiti za rešenje človeštva, tako da more reči: Kaj bi bil imel še storiti in nisem storil? (Iz. 5, 4.) Ako je še toliko ljudi v temi in smrtni senci in se ne udeležuje njegovega odrešenja, tega ni kriv on, marveč tega je krivo pomanjkanje gorečnosti in vneme od naše strani. Naš greh, naš greh, naš preveliki greh! Mi smo krivi, da se še tako malo ljudi udeležuje odrešenja in da je misijonsko delo tako pomanjkljivo v primeri z velikanskimi potrebami.

* * *

Tako radi smo nevoljni in tako radi se jezimo, da krščanstvo še ni obvladalo vsega sveta. Kakor nekdanj apostoli, vprašujemo radovedno: Gospod, ali boš v tem času ustanovil kraljestvo Izraelovo? (Dej. ap. 1, 6), odgovora pa, ki ga je Gospod dal na to vprašanje, nočemo razumeti: vi glejte le, da storite, kar je vaša naloga, da evangelij oznanujete do kraja sveta, časa pa ne gre vedeti vam. Vam ne gre vedeti časov ali ur; vi pa mi bote priče v

Jeruzalemu in po vsi Judeji in do kraja sveta. (Dej. ap. 1, 7.)

Pa dasi nam ne gre vedeti časov ali ur, kdaj bo ustanovil Kristus po vsi zemlji kraljestvo Izraelovo, kraljestvo božje, vendar mislimo, da se ne motimo, ako trdimo, da je ravno v naši dobi nastopil čas, da so postale razmere posebno ugodne, da nevarna ljudstva trumoma vstopijo v kraljestvo božje.

V naših dneh so meje med deželami in državami že skoro čisto padle. Neštivilne železnice prepezajo že ves svet, po vseh morjih plovejo neštevilni nagli parniki, neizmerne daljave sveta prehodimo v nekoliko dneh, nekoliko urah. Ni več daleč Peking od Petrograda in Pariza, Sibirija in Kavkaz, Tibet in Himalaja, sever in jug si podajata roko, vzhod in zapad se že za kratek čas obiskujeta med seboj. Trgovina, industrija, znanost prodirajo po doslej neznanih potih in otrsajo pravljice in bajke z doslej skrivnostnih nedostopnih krajev. Tako bo šlo tudi krščanstvo po svojih apostolih z naglim korakom preko vsega sveta.

Ali so slutili stari Rimljani, ko so napravljali po vseh svojih deželah lepo potlakane ceste za svoje zmagovite vojske, da bodo te ceste služile za razširjenje krščanstva? da bodo potom ravno teh cest osvajali svet prvoborivci krščanstva: sv. Irenej, sv. Martin po Franciji, sv. Avguštín po Angliji, sv. Bonifacij po Nemčiji, sv. Ciril in Metod po slovanskih krajih in vsa množica drugih vnetih misijonarjev prvih časov krščanstva? Ne, tega niso ne slutili, ne nameravali Rimljani. In vendar so od njih napravljena pota bila eden izmed glavnih vzrokov, da je takrat krščanstvo tako naglo obvladalo ves tedaj znani svet. Kakor nekdanj Rimljani, tako tudi sedanji svet ne namerava sicer s svojimi železnicami in parniki razširjati krščanstva, toda kdo more reči, da ni v sklepah božjih, da so se ravno zato zgradile železnice in parniki, da poneso ime Kristusovo med nevernike in do

kraja sveta? Ali ni prelepega napredka krščanstva v prošlem stoletju, kakor smo ga pred kratkim tudi na tem mestu občudovali, pripisovati v veliki večini ravno olajšanemu prihajanju v najbolj oddaljene kraje?

In ali je le prevara, ako upamo, da se Anglija in Rusija nekega dne zopet povrneta v naročje katoliške cerkve? Ali ne opažamo posebno v Angliji in v Zedinjenih državah, da se toliko ljudi vrača v katoliško cerkev, kakor bi si nikdo ne bil drznil upati? In ako se potem Anglija in Rusija, ki obvladujeta skoro ves svet, združita, da še bolj razširita svojo po-

sest, kdo ne vidi, koliko bi to pripomoglo, da se ves svet prenove v krščanstvu?

Ta premišljevanja kažejo še v jasnejši luči našo dolžnost, da pomagamo pri razširjevanju sv. vere, da se vsi, ki ljubijo Kristusa, vzdramijo, molijo in pomagajo, da se spreobrnejo nesrečni neverniki k sv. veri Kristusovi. Žetev je velika, povzdignite svoje oči in poglejte polje, da je že belo za žetev! (Jan. 4, 35.) Prosite tedaj Gospoda, da naj pošlje delavcev v svojo žetev! (Mat. 9, 38.) Pojdimo in polastimo se dežele, zakaj lahko jo homo dobili! (4. Moz. 13, 31.)

Jubilejne slavnosti v Kara-Agaču.

Ob novem letu 1911 je minulo 50 let, odkar so se Bolgari zedinili s katoliško Cerkvijo. Sicer se je le majhen del Bolgarov trajno povrnil v naročje katoliške Cerkve, vendar je ta dogodek zelo važen za cel bolgarski narod. Katoliški Bolgari so v raznih krajih na razne načine praznovali petdesetletnico svojega zedinjenja s katoliško Cerkvijo. Najslovesneje so petdesetletnico slavili v misijonskem semenišču v Kara-Agaču pri Odrinu.

Dne 7. do 11. avgusta leta 1911. so se katoliški duhovniki odrinske škofije v semenišču zbrali k duhovnim vajam, ki jih je v bolgarskem jeziku vodil častitljivi misijonar P. Ivan Pistiški iz Plovdiva. Zbrali so se stari junaki, še iz Pantelejmovega časa, in mlajši duhovniki, vzgojeni v Kara-Agaču in Carigradu. Niso se ustrašili niti težavnega daljnega pota niti stroškov; nekateri so si morali denar za potne stroške izposoditi. To so bile prve skupne duhovne vaje, sploh prvi shod vse katoliške duhovščine v odrinski škofiji.

Semeniški gojenci so se pa med tem časom na drug način pripravljali za slovesnosti. Urili so se v petju in v deklamacijah ter ponavljali svoje vloge. Ker

v semenišču ni bilo prostora za te šumne priprave, zato so se zadnje izkušnje za petje, deklamacije in igre vršile zunaj na prostem ob reki Marici.

Ob sklepu duhovnih vaj, v petek, dne 11. avgusta, so se pričele slavnosti s slovesno sveto mašo; daroval jo je odrinski škof Mihael Petkov, ki se je v družbi svojih duhovnikov udeležil duhovnih vaj. Popoldne so nastopili semeniški gojenci, ki so s petjem, deklamacijami in dvema igrama slavili znamenito petdesetletnico. Mladi duhovnik Ciril Balabanov je nalašč za to slovesnost spisal igro »Misijonski poklic mladega Bolgara«; gojenci so jo predstavljali z veliko spretnostjo in živahnostjo.

Najtrajnejši spomin na slovesno petdesetletnico bode

duhovska bratovščina sv. Cirila in Metoda.

Bolgarski duhovniki odrinske škofije so se medseboj združili v pobožno društvo imenovano po svetih slovanskih apostolih. Ali je bilo to društvo potrebno? Gotovo, zelo potrebno. Kakor je katoličanom povsod potrebno medsebojno združevanje, tako in še veliko bolj je potrebna katoliška organizacija v misijonskih de-

želah. Pred vsem morajo biti med seboj združeni misijonarji, da se medsebojno posvetujejo in podpirajo ter po enotnem načrtu branijo in razširjajo sveto vero. Le tako se dajo doseči stanovitni uspehi. Prav tega smo pogrešali v odrinski škofiji. Posebno svetni duhovniki so bili popolnoma osamljeni. Tam v daljnih gorskih vaseh je vsak po svoje delal za sveto vero, brez enotnega načrta, brez sveto-

Mihael Petkov in njegovi duhovniki so z veseljem pozdravili nasvete svojih slovenskih dobrotnikov. V nekoliko mesecih je bilo vse izvršeno, pravila sestavljena in od odrinskega škofa potrjena, vsi duhovniki pa povabljeni k skupnim duhovnim vajam dne 7. do 11. avgusta.

Zadnji dan duhovnih vaj, dne 10. avgusta, popoldne je bil nekak ustanovni občnj zbor duhovskega društva sv. Cirila

Slovenske usmiljenke z bolgarskimi otroci.

vavcev, brez duševne in gmotne podpore. Nikoli niso imeli skupnih duhovnih vaj, nikoli nobenega shoda ali posvetovanja.

Odbor našega »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« je spoznal, da je za bolgarske misijone poleg gmotne podpore potrebna tudi duhovna pomoč za tesnejše medsebojno združenje katoliških bolgarskih duhovnikov. Naš odbor je začel v pismih nagovarjati bolgarske duhovnike, naj se v sporazumu s svojim škofom združijo v pobožno duhovsko društvo. Odrinski škof

in Metoda. Zbranim duhovnikom so se prebrala in pojasnila pravila. Po teh pravilih se duhovniki zavežejo, da se bodo medsebojno podpirali v vsem, kar je potrebno za napredek katoliške vere med Bolgari. V ta namen se bodo vsak mesec zbirali k posvetovanjem o duhovnopastirskih rečeh, vsako leto enkrat pa k skupnim duhovnim vajam. Vsa pravila so bila soglasno sprejeta.

Predsedstvo in pokroviteljstvo društva je prevzel škof Mihael Petkov. »Po

volitvi odbora je nastopil najginjlivejši trenutek — tako nam piše naš znanec P. Ksaver Laverdur. »Duhovniki so hiteli k svojemu škofu, mu poljubljali desnico in mu častitali; škof je ginjen objemal svoje duhovnike. Potem so si duhovniki medsebojno častitali in objemali. Nikoli ne bomo pozabili tega slovesnega prizora. Vedno se bomo hvaležno spominjali slovenskih dobrotnikov, ki so nas tako osrečili in poživili.«

Z duhovskim društvom sv. Cirila in Metoda se je začela nova doba za bolgarske misijone. Društvo bode tudi poskrbelo, da se bode doposlana podpora previdno porabljala v korist katoliške vere; odbor bode pregledal vsako prošnjo za pod-

poro in se posvetoval o razdelitvi podpor. Sedaj smo popolnoma varni, da se bode vsaka naša podpora prav obrnila. Slovenci smo se zavezali, da bomo z vsemi močmi podpirali to društvo. Upamo, da se bode sedaj še bolj poživilo zanimanje za zapuščene bolgarske katoličane. Darovi naj se pošiljajo »Apostolstvu« v Ljubljani, Semeniška ulica.

Tako so v Kara-Agaču slavili petdesetletnico zedinjenja Bolgarov s katoliško cerkvijo. Duhovniki in zbrani gostje so se po slavnostih razšli polni navdušenja za katoliško stvar v veselem upanju, da bode katoliška vera med Bolgari odslej še mnogo hitreje napredovala.

Misijonska poročila.

Apostolski poklic. Meseca septembra je odpotovalo iz misijonskega zavoda v Steylu 43 patrov, 8 bratov in 30 misijonskih sester na apostolsko delo na Kitajsko, Japonsko, v Novo Guinejo, na Filipine, v Togo itd. Samo za opremo in prevozne stroške za vsako osebo je treba pripraviti okrog 1200 K; iz tega je razvidno, kako velike vsote se porabijo, preden pride misijonar do misijonskega delovanja.

Iz Janice v Macedoniji. Slovenske usmiljenke so nam že večkrat poročale o veliki revščini v Janici (po turško: Jenidže—Vardar). V začetku so imele šolo v nizki kleti, brez tlaka in oken. Lansko leto so pa z velikimi žrtvami sezidale hišo, ki jo vidite na sliki, stran 394. Poslopje je še zadolženo, a upati je, da bode s pomočjo dobrotnikov polagoma poplačano. V hiši je prostor za ljudsko šolo, lekarno, bolniško sobo, kapelo, stanovanje za misijonarja in za usmiljenke.

Pred hišo so zbrane bolgarske učenke, a samo nekatere, ker se zaradi kolere še ni mogla začeti šola takrat, ko je bila ta slika napravljena. Vse učenke so ubožne Bolgarke; da nosijo tako lično obleko, zato gre hvala velikodušnim dobrotnicam iz Ljubljane in Celja ter Apostolstvu sv. Cirila in Metoda. Letos je dobilo 30 deklic celo obleko od slovenskih dobrotnikov. Malim Bolgarkam ne bomo zamerili, če so se hotele slovenskim dobrotnikom predstaviti v svoji praznični oble-

ki, ki so jo od njih dobile; seveda nas zagotavljajo, da bodo vedno hvaležne svojim dobrotnikom in da bodo zanje molile.

Sredi učenk stojita njih učiteljici Slovenki sestri Neža Golob in Marija Praprotnik.

Usmiljenke dajejo po svojih močeh otrokom hrano opoldne ter podpirajo mnoge stradale Bolgare, ki so jih Turki spravili na beraško palico. Takim je treba večkrat preskrbeti ne samo hrane, temveč tudi zdravila, obleko in stanovanje.

Na razna vprašanja o sodelovanju v bolgarskem misijonu danes odgovarjamo splošno tole:

Device, ki bi radi misijonsko delovale v bolgarskih šolah v Macedoniji na Turškem, morajo imeti 7 ali 8 razredov ljudske šole za seboj; biti morajo zdrave in hčere zakonskih starišev; vstopiti jim je eno leto v noviciat usmiljenih sester ter se po tej preskušnji šele morejo poslati v Macedonijo. Za nadaljnje pojasnilo naj se obrne vsaka do svojega župnika.

»Mater Dolorosa« (Žalostna M. B.). V sedmih dramatskih slikah. Spisal Silvín Sardenko. Cena 1 K; krasno vezana 2 K. — Krasno pesniško delo, primerno za gledališko predstev in za vzpodbudno berilo; umljivo in prikupno tudi za preprosto občinstvo. Na odru je ta igra povsod dosegla velik uspeh.

»**Marijino kraljestvo na Jutrovem.**« Spi-
sal Silvin Sardenko. Cena 50 v, krasno veza-
no 1 K 40 v. — Knjiga obsega 12 lepih beril o
češčenju Matere božje na Jutrovem; preple-
tena je z lepimi zgodbami.

Obe knjigi je založilo »Apostolstvo sv. Ci-
rila in Metoda«. S kupovanjem, priporoča-
njem in razširjanjem teh knjig podpirate
najpotrebnejše katoliške misijone.

Razno.

Ali se jim bodo odprle oči? V franco-
skem vojnem pristanišču je dne 25. septem-
bra zletela v zrak ladja »Liberte«; mrtvih je
350 pomorščakov, škode 60 milijonov fran-
kov. To je v kratkem času že druga nesreča
za francosko brodovje, — če ne delo anarhi-
stov. Morda bodo prve francoske glave jele
spoznavati, da brez verske vzgoje, brez kršč.
življenja med vojaki ne bo ne zaslombe, ne
zanesljivosti. Naj le še dalje vzgajajo anarhi-
ste!!

Žrtev ljubezni do bližnjega. V Santo Ma-
rinella pri Rimu sta vtonila dva duhovnika,
don Michele Tanarati in redovnik P. Angel-
stino, ki sta hotela rešiti mladega, potaplja-
jočega se delavca, a sta pri tem našla smrt
v valovih. Skočila sta oba v vodo na pomoč,
toda nihče se ni rešil, ne delavec, ne duhov-
nika.

80letnico je praznoval italijanski škof
Bonomelli, ki je znan vsled svojih naprav
za izseljence. Kraljica - vdova mu je ob tej
priliki podarila zlat kelih.

Bi bilo treba tudi pri nas. Neki popotnik
pripoveduje, da je našel v vagonu, ko se je
peljal po železnici v južni Avstraliji, na ste-
ni tole pomenljivo svarilo: »Kdor bo obdol-
žen, da je na tem prostoru govoril nenravne
ali bogokletne besede, in se bo to izpričalo po
sopotnikih, ga bo zadela kazen pet funtov, t.
j. 120 kron«. — Kako potrebna bi bila taka
svarila tudi pri nas po gostilnah, po železni-
ških vozovih in drugod. Doslej smo dosegli,
da so obešene po javnih prostorih tablice z
napisom: »Pljuvati na tla je prepovedano«. Morda
dosežejo društva za varstvo javne
nравnosti (če je pri nas katero), da bodo
oblastva ščitila tudi verstvo in moralo.

Darovi.

Za dekliško sirotišnico v Sarajevu Lu-
cija Dobrovnik nabrala 10 K.

Za Bosno (1 kvadratni meter zemlje)
gospa Roza Kos, Homec, 5 K; neimenovana
5 kron.

Za bolgarske misijone: Franja Bosač
1 K; neimenovana po misijonarju dr. A. Na-
stranu, 10 K, za bolgarske revčke; neimeno-
vana iz Trsta 20 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh. Zene in de-
kleta z Ježice, 26 K 34 v.

Za afrikanke misijone: Lucija Belta
40 kron.

Za odkup zamorčka (Jožef): Marija Kot-
nik, Kleče, 10 K.

Za kruh sv. Antona Jožef Rakun, Rečica,
25 kron.

Listnica uredništva. Šmihel pri Šo-
štanjju. Taki shodi, kot ste ga vi imeli, so
zelo priporočljivi. Priporočamo jih vsem
družbam. — Žiri. Na zadnji del Vašega
dopisa homo ob drugi priliki obširnejše
odgovorili. Način nadzorovanja je precej
strog, pa morebiti ni napačen. Poročajte,
kako se Vam bo obneslo! — Iz Ljubnega
na Štajerskem je prišel dopis, v katerem se
toži nad mlačnostjo v družbi, pa ga v celoti
ne moremo prinesti. Morebiti bo že ta opazka
kaj pomagala. — J. U. L. Nikar toliko pesmi!
Saj jih nimamo kam djati. Ampak te bolj
opiliti! — Vsi, ki ne pišete popolnoma dobro,
nikar ne pišite tako tesno, da se ne more no-
bena beseda vmes vpisati. Pišite bolj nara-
zen in pustite tudi na straneh malo prostora,
da se more kaj popraviti. — Goriča, seme-
nišče. Po blagem g. Puriču je tudi meni silno
žal. Kolika škoda za tržaško škofijo, ki tako
potrebuje duhovnov! Želim in prosim, da bi
njegove agende za njim kdo drug sprejel.
Hvala Vam za prijazen spomin in povabilo!
Morda da se še kdaj vidimo. Zdravi bodite
in nikar ne umirajte! — Prostora je zmanj-
kalo za dopise iz Drage, Gorič, Zeleznikov,
Škal, Št. Jerneja, Ptujске okolice, Sv. Križa
pri L. Prihodnjič!

presv. Srca Jezusovega, kakor prvi petek, če se ga niso že takrat udeležili.

13. Ponedeljek. Sv. Stanislaj. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor prvi dan tega meseca.

15. Spomin umrlih iz karmelišanskega reda. Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine karm. M. B. pod navadnimi pogoji.

19. Nedelja. Sv. Elizabeta. Tretjerednikom vesoljna odveza.

21. Torek. Darovanje Marije Device. Popoln odpustek: a) udom rožni-venške bratovščine v katerikoli cerkvi danes ali med osmino; b) udom škapulirske bratovščine karm. M. B. v redovni ali farni cerkvi. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Petek. Sv. Janez od Križa. Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine karm. M. B. v redovni ali farni cerkvi.

25. Sobota. Sv. Katarina. Tretjerednikom vesoljna odveza.

26. Zadnja nedelja v mesecu. Sv. Leonard Portomavriški. Popoln odpustek: a) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo rožni venec, če prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev.

27. Ponedeljek. Zv. Delfina. Tretjerednikom popoln odpustek kakor 26. dan tega meseca.

29. Sreda. God vseh svetnikov iz treh redov sv. Frančiška. Tretjerednikom popoln odpustek, kakor 26. dan tega meseca.

Darovi:

II. izkaz darov armade sv. Križa za Sveto deželo: Janez Potokar, župnik v Bočni 11 K 50 vin.; Florijan Rachle, Celje, 49 K 40 vin.; Cecilija Anžur, Sp. Hrušica, 70 K; Marija Rode, Domžale, 33 K; Marija Kolšek, Podvrh, 24 K; Neža Žurman, Ljubljana, 30 K 80 vin.; Janez Bajc, Št. Jurij, 76 K; Janez Može, Sušak, 16 K; Franca Mažgon, Trebenče, 12 K; Ivana Poljanec, Idrija, 21 K 40 vin.; Terezija Jakše, Razdrto, 25 K; Erjavcova Miholič Marija, Bratonci, 27 K 60 vin.; Tomaž Prijatelj, Št. Rupert, 12 K; Jakob Kržič, Šmarata, 127 K 40 vin.; Neža Hriberšek, Šoštanj, 16 K 30 vin.; Elizabeta Brumec, Studenice, 22 K 10 vin.; Jera Kalan, Cerklje, 25 K; Kunigunda Homer, Št. Lovrenc, 22 K 20 vin. Posamezni: 18 K 60 vin.

Za kitajske misijone: Gosp. Janez Jenčič, cerkvenik v Št. Vidu na Dolenjskem 20 K.

Za odkup poganskega otroka, ki naj dobi pri krstu ime Frančišek: Gosp. Franc Nemic iz Št. Petra pri Gorici 30 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 15. oktobra čč. gg.: J. Molj, župnik v Sostrem

25 K; Jos. Eppich, župnik v Stari cerkvi na Kočevskem 7 K; Val. Remškar, župnik v Dol. Logatcu 20 K; I. Trpič, župnik v Mošnjah 20 kron.

Ravnokar je izšla knjiga:

Gospodinjstvo

Neobhodno potrebna knjiga za vsako gospodinjico in dekle. — Cena vezani knjigi K 3.10. — **Več pove oglas na zadnji strani.**

Družinska Pratika

stane samo 24 vinarjev,

Zahtevajte jo povsod!

Revmatizem, protin, neuralgija in ozeblina. Conthreuman

točno boli lajšajoče vrbialno sredstvo.

Pušca 1 krona,

Zaloga v lekarnah.

Po pošti proti predplačilu K 1.50 franko

5 pušic " " " K 5.— "

Izdeluje B. FRAGNER, c. kr. dvorni založnik,

Lekarna Praga 203-III. 3130 (10)

Z izgubo!

Da se svojim p. n. odjemalcem izkažem hvaležnega, oddajam

 40 do 50 m pristrobarvnih ostankov brez napake za 16 kron

sortiran v lepih vzorcih dobrega cefirja, posteljnine, oksforda, belega platna, višnjeve tkanine, flanele in barhenta.

Vsak ostanek je 3 do 12 m dolg in najboljše poraben.

 Enaki ostanki, najboljše, najfinejše kakovosti 40—45 m za 18 K.

Pošilja se po povzetju. — Neprimerno se vzame nazaj in takoj vrne denar.

S. Stein, tkalnica platna **Nachod, Češko.**

 Zbirka vzorcev vseh vrst izbornih tkanin za gospodinjstvo in opremo nevest brezplačno, le od ostankov se ne pošiljajo vzorci. 3131

Za dobo kašlja.

THYMOMEL SCILLAE

preizkušeno, zdravniško toplo priporočeno, točno učinkujoče in prijetno dišeče sredstvo za otroke in odrasle.

I steklenica kron 2-20. Zaloga v lekarnah.

Po pošti franko proti predplačilu K 2 90, 3 steklenice za K 7— in 10 steklenic K 20— 3130 (10)

Izdeluje **B. FRAGNER**, c. kr. dvorni založnik, Lekarna Praga 203-III.

Kdor rabi

dobro in pa pristnobarvne zimske **barhente, flanele** za srajce in drugo perilo, lanene in bombažaste **kanafase, cefire, platno, inlet, brisače, rjuhe, zimsko blago** za dame in gospode, **žepne robce** in druge tkanine, naj se obrne zaupno na kršćansko tvrdo: 8098 (2)

JAROSLAV MAREK, ročna tkalnica 45, Bistvo pri Novem Mestu ob Met. Češko.

V zalogi imam tudi veliko množino **ostankov** zimskega barhenta, fanel, kanafasa itd. in razpošiljam po 40 m za 15 K, prve vrste pa za 20 K franko po povzetju. — Vzorci se pošiljajo zastoj in poštnine prosto. Od ostankov se vzorci ne pošiljajo. Dopisuje **se slovensko**.

V vsaki hiši lahko izostanejo velike neprijetnosti pralnega dneva, ako se namoči perilo že na predvečer s pralnim praškom ki popolnoma izloči vso nesnago.

Pralni prašek je predmet zaupanja, kajti lahko je ponarejen in težko je ponaredbo dognati.

Ako kupite izdelek tvrde, katera Vam za pristnost jamči, tedaj bodele gotovo prejeli zanesljivo pralno sredstvo. Ponarejeni pralni praški (prah iz mila) sicer tudi dobro čistijo, a uničijo v kratkem času vsako perilo. Najboljši in najzanesljivejši pralni prašek je vsekakor

Schichtov pralni ekstrakt „Ženska hvala“.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklamni tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40—45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16— I^a, I^a ostanki po K 18—, obstoječi iz flanele za bluze in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljine prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi, pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju **tkalnica platna Karl Kohn, Nachod, št. 23.** — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastoj in franko.

! POZOR !

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genèvevi in Bielu.

**Uhani, prstani
briljanti.**

Svetovno prvo najfiniješe blago po najnižjih cenah. 190(12)

„Katoliška Tiskarna“ priporoča vizitke, kuverte in druga dela.

Ali se lahko varujemo ?? pljučnih boleznih ??

Kot povzročevalca pljučnih boleznih so spoznali tuberkel - bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob jednem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sredi človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodre bolezenske kalii. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novejšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kalii uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so uporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na potu zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo :

Gospod dr. Braun, H. : „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G. : „Uspeli, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F., Dunaj : „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi B. Fragnerjeve lekarnе, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III, v steklenicah po 100 tablet za K 5-50; 50 tablet za K 3—. Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdravljenih bolnikov se dopiše od tovarne zastonj in poštuine prosto. 850 (10)

Bogata zaloga 186 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Dobro računale !

in prav izvolile so one gospodinje, ki uporabljajo kot pridatek za kavo v svojem gospodinjstvu

„pravega :Francka: s kavnim mlinčkom“ iz zagrebske tovarne. — Kakovost „pravega :Francka:“ se je mnoga desetletja kot najbolj ugajajoča, njegova izdatnost kot najkrepkejša izkazala.

1585

Za naše gospodinje, matere, žene in dekleta

Blagostanje družine je odvisno od gospodinje. Skrbna gospodinja, verna in razumna mati, je prva in prava vzgojiteljica ljudstva! Blagor narodu, ki ima skrbne dobre in varčne gospodinje! Le narodi, ki skrbijo za vzgojo dobrih gospodinj in mater, imajo prihodnost. Tudi pri nas se v zadnjem času uvaža skrb za umno gospodinjstvo, ustanavljajo se „Gospodinske šole“ in snujejo gospodinski tečaji; manjkala pa je strokovna knjiga, ki bi služila objednem tudi gospodinjim, ki ne morejo v šolo. Vsaka slovenska gospodinja bodi torej vesela nove knjige:

Gospodinjstvo

Navodilo za vsa v domačem gospodinjstvu važna opravila.

• Solam in gospodinjstvom sestavi

S. M. Lidvina Purgaj

voditeljica „Gospodinske šole“ v Ljubljani.

Za to knjigo je deželni odbor kranjski, svest si, da je blagostanje cele dežele odvisno od naših gospodinj, dovolil podporo, tako, da ima knjiga nizko ceno K 2·20 za broširan in K 2·80 za vezan izvod, po pošti 30 vinarjev več. Pisateljica sama je dolgoletna praktična gospodinja, kateri pa ne manjka kot voditeljici „Gospodinske šole“, tudi teoretične naobrazbe. Knjiga obravnava vse panoge gospodinjstva tako za preprosto, kakor tudi obširnejše gospodinjstvo. Le podrobnosti o kuhinji in kuhinjsko umetnost ni bilo mogoče obrazložiti v splošni knjigi o gospodinjstvu. To poglavje je preobširno; zanj je treba posebne knjige, v kateri gospodinja lahko hitro poišče, kako se pripravi vsaka jed okusno, na priprost način, ter z malimi izdatki. Vsakdo ve, da zna izkušena in varčna kuharica s skromnimi sredstvi pripraviti boljša in tečnejša jedila, nego slaba gospodinja z bogato izabranimi pripomočki. Kuhinja zahteva od gospodinje največ izdatkov, zato si tudi gospodinja, ki zna živila pravilno uporabiti pri kuhinji, največ prihrani. Vsa ta umetnost je z največjo natančnostjo obrazložena v naši novi knjigi:

Magdalene Pleiweisove

Slovenska kuharica

Šesti natis priredila.

• S. M. Felicita Kalinšek •

šolska sestra in učiteljica na „Gospodinski šoli“ v Ljubljani.

Šesti natis te splošno razširjene knjige je izšel v najpopolnejšem, vsestransko ustrežajočem obsegu. Temeljita naobrazba in dolgoletna izkušnja je prirediteljico tako usposobila, da bi bilo težko najti sposobnejših moči za tako delo. Ta dragocena knjiga je izšla v dveh izdajah:

Velika izdaja z mnogimi slikami v besedilu in s 16 finimi barvnimi tabelami, v velikem tudi najmodernejšim zahtevam odgovarjajočem obsegu. Cena broširani knjigi K 5·20, fino vezani K 6·—, po pošti 30 vinarjev več.

Okrajšana izdaja brez slik za navadno rabo in vsakdanje potrebe K 3·—, fino vezana K 3·60, po pošti 30 vinarjev več.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.